

Zaliczka na prenumeratę roczną 400mk.

Ogłoszenia drobne za wiersz lub jego miejsce 25mk., za szpaltę 1000mk., za stronę 2000 mk.

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA BIAŁOSTOCKIEGO.

Redakcja i Administracja: Białystok, Urząd Wojewódzki, Pałac Branickich.

Ogłoszenia, obwieszczenia, odezwy, zawiadomienia, komunikaty, uchwały, rozkazy, ect. władz cywilnych i wojsk. oraz instytucji społecznych i użyteczności publicznej przyjmuje się bez zastrzeżeń,—od osób prywatnych zaś tylko takie ogłoszenia, które wynikają ze stosunków tychże do wymienionych władz i instytucji, względnie o ile mają dobro lub interes ogółu na celu.

T R E Ś Ć:

Odezwa do rolników kresowych Nadzwyczajnego Komisarza do Spraw Repatrjacji.

I Przepisy orgnizcyjne. 1.

II. Rozporządzenie Wojewody 2.

III. Okólniki i Komunikaty Wojewody, oraz Ministerstw zespolonych w Urzędzie Wojewódzkim w sprawach:

A. Ogólno-administracyjnych i samorządowych 3. 4. 5. 6.

B. Sanitarnych, 7. 8. 9. 10.

C. Przemysłowych 11.

D. Ogrodniczych 12.

IV. Komunikaty innych Ministerstw oraz Organów Centralnych 13. 14.

V. Obwieszczenia Urzędu Wojewódzkiego oraz innych Władz i Urzędów 15. 16. 17. 18.

VI. Wykaz ważniejszych ustaw, rozporządzeń i okólników: 19. 20. 21.

Odezwa

do rolników kresowych Nadzwyczajnego Komisarza do spraw repatrjacji.

W odezwie do samorządów wzywałem, ażeby miasta i powiaty zachodniej części kraju przysły z pomocą repatrjantom powracającym masowo do wschodniej części i przyczynili się do ratowania ich od głodu i gospodarczej bezradności wynikającej z tego, że repatrjanci na miejscu zastają swoje grunta zarośnięte a domy i gospodarstwa całkowicie zniszczone. Istotnie szereg miejscowości pośpieszył ze swojemi ofiarami z pomocą, wspierając w ten sposób akcję rządową pomocy kresom, akcję na którą idą miljarды i setki milionów, ale która wobec ogromu klęski zniszczenia jak i repatrjanci zastają jest zupełnie niewystarczającą.

Ofiarność zachodniej części kraju niezniszczonej na korzyść wschodniej silnie zniszczonej będzie świadectwem pojmowania naszej solidarności ogólnonarodowej w nowych granicach przez dzieje nam nakreślonych. Jeżeli idzie o istotne rezultaty skutecznej pomocy będzie ona niewątpliwie cenną, ale obracając się w dużo mniejszych sumach pieniężnych niż pomoc rządowa nie będzie mogła również jak i pierwszą podoląć trudnościom położenia.

Pozostaje samopomoc tegoż właśnie społeczeństwa, które cierpi, które samopomocy potrzebuje. Jakkolwiek zdawałoby się mogło, że to środowisko w którym jest najwięcej ofiar losu, najmniej ma środków i sposobów niesienia pomocy, jednak doświadczenie wykazuje, że największe skutki zwykle osiąga samopomoc tych, którzy są najbliższymi cudzego nieszczęścia i na nie bezpośrednio patrzą. Czy wszyscy mieszkańcy, czy wszyscy

rolnicy na kresach są bez chat, bez dachu, bez koni, bez środków. Bynajmniej. Wiele jest w tem szczęśliwym położeniu, że dzięki czy to łejszemu losowi, czy posiadany zasobom, czy to własnej zabiegliwości mają warsztaty pracy względnie uporządkowane. Wiem, że wielu z nich daje ofiary różne na pomoc repatriantom. Z pośród rolników na kresach są i tacy, którzy w początkach maja kończą już wiosenne roboty w polu. A obok nich są inni rolnicy, którzy z braku inwentarza patrzą jak ugorujące ich własne pola dalej zarastają i widzą, że niemają sposobów na to, by nawet na jesieni zasłać na niem choć trochę zboża. Żyją oni z żebraniny, a organizmy ich i ich dzieci niszczej z nędzy i głodu. O tem świadczy cały szereg raportów.

Ci, których inwentarz roboczy już dokańcza pracę na własnym gruncie, okazać miłosierny czyn społeczny i narodowy i dopomóżcie tym, którzy z braku inwentarza i środków pieniężnych nie mogą wykorzystać tego stanu rzeczy, że własny grunt posiadają, a pólów jego widzieć i spożyć nie mogą. Zoranie w porze obecnej przed zniwami gdy jest to łatwe do uskutecznienia zarośniętego pola ubogiego sąsiada, więcej przyniesie pożytku krajowi, pożytku materialnego i moralnego, niż ofiary w gotówce. Do tego czynu nawołuję przede wszystkim tych, którzy się najbardziej do obowiązków wobec ludzkości i ojczyzny poczuwają.

Warszawa 5 maja 1922 r.

Nadzwyczajny Komisarz:

(—) Wł. Grabski.

I.

Przepisy Organizacyjne.

1.

Przepisy tymczasowe

dotyczące sposobu załatwiania spraw przemysłowych w Starostwach (Reskrypt Ministerstwa Przemysłu i Handlu z dnia 6 kwietnia 1922 r. Nr. 11 — 1485.)

§ 1.

Urząd decydujący: Wydział Przemysłowy przy Urzędzie Wojewódzkim.

Kierownictwo i decyzja w sprawach udzielania pozwoleń na zakładanie, urządzenie i uruchamianie zakładów przemysłowych i fabryk, jak również kierownictwo i decyzja we wszelkich sprawach, związanych z biegiem zakładów przemysłowych; należy do Wydziału Przemysłowego Urzędu Wojewódzkiego.

§ 2.

Prawne podstawy i kompetencje.

Mając na uwadze, że władze przemysłowe I-ej Instancji (przy Starostwach) nie są jeszcze zorganizowane, Wydział Przemysłowy Urzędu Wojewódzkiego działa jednocześnie jako władza I-ej i II-ej Instancji. Kompetencji Wydziału co do udzielania pozwoleń na zakładanie, urządzenie i uruchamianie zakładów przemysłowych podlegają wogóle wszelkie zakłady przemysłowe i fabryki, a także rękodzielnie, w szczególności zaś zakłady objęte wykazem do Art. 5 ustawy o przemyśle fabrycznym (Zbiór Praw Ces. Ros. — Tom XI, część 2, wyd. 1913 r.) który to artykuł brzmi jak następuje:

Zarząd miejski może udzielać pozwoleń na otwieranie fabryk i innych zakładów przemysłowych tych kategorii, które ze względu na ich nieszkodliwość mogą być bez przeszkód urządzone w miejscowościach zaludnionych. Spis takich zakładów, konsentowanie których zgodnie z niniejszym artykułem nie należy do kompetencji władzy samorządowej, wydaje Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, odnośnie zaś do zakładów, posilających się siłą wodną (Ustawa dróg kom. Art. 363 uwaga 1) w porozumieniu z Ministrem Dróg i Komunikacji.)

UWAGA: Wedle listy rozesełanej przy okólniku Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 4 grudnia 1901 № 44 władze samorządowe nie mogą udzielać pozwoleń na następujące zakłady przemysłowe:

- 1) Zakłady do wyrobu waty, przedziałnie i tkalnie, poruszane silnikami mechanicznymi.
- 2) Zakłady do moczenia lnu i konopi.
- 3) Zakłady do mycia wełny.
- 4) Blichownie, apretury, farbiarnie i drukarnie tkanin.
- 5) Papiernie.
- 6) Fabryki tapet.
- 7) Fabryki lin.
- 8) Wytwornie wyrobów kauczukowych i gutaperkowych.
- 9) Wytwornie ceraty, brezentu i papy dachowej.
- 10) Wytwornie kapeluszy filcowych i pilśniowych.
- 11) Sortownie gałganów i starzyny.
- 12) Młedlarnie lnu i konopi (oddzielarnie włókna od paździerzy).
- 13) Zakłady do wypalania wapna, gipsu alabastru i blyszczów (siarczanów).
- 14) Wytwornie asfaltu.
- 15) Zakłady do oczyszczania siarki i wyrobu kwiatu siarkowego w komorach.
- 16) Cegielnie, garcarnie, wytwornie wyrobów fajansowych i porcelanowych, huty szklane, wytwornie wyrobów kryształowych, lustrzanych i emaljerne luster.
- 17) Suche dystylarnie węgla kamiennego, torfu, drzewa, smoły (żywlicy), ropy naftowej i od-

padków naftowych, oraz dystylarnie olejów mineralnych i terpentyny.

- 18) Wytwornie sztucznego opału.
- 19) Wytwornie chemiczne: kwasów, sody, potasu, soli i farb wszelkiego rodzaju.
- 20) Pracownie chemiczne [laboratoria] dla wytwarzania preparatów chemicznych [oprócz wyrobów kosmetycznych: pomady, mydła toaletowego i t. d., jakoteż pasty do obuwia, atramentu i innych] i dla dokonywania analiz chemicznych.
- 21) Wytapialnie i dystylarnie olejów roślinnych, wytwornie pokostu, farb olejnych i drukarskich, lakierów i politory.
- 22) Wytwornie gumy, dekstryny i leokomy.
- 23) Przesycanie [impregnowanie] drzewa dla zabezpieczenia od gnicia.
- 24) Wytapialnie łoju, mydlarnie, wytwornie świec stearynowych, parafinowych i łojoych.
- 25) Wytwornie mieszanin olejów roślinnych samych pomiędzy sobą, bądź też z domieszką olejów mineralnych.
- 26) Zakłady do wyprawy skór [garbarnie], do wyrobu skór surowych, zamszu, skórek glansowanych, safjanu, skórek kozłowych i lakierowanych, pergaminu, wyprawy i farbowanie futer.
- 27) Palarnie sadzy, zakłady obgotowywania i osarzenia kości, wytwornie węgla i oleju kostnego, kleju z odpadków skór, kości i łuski rybnej.
- 28) Wytwornie pudretów, sztucznych nawozów, soli amoniakalnych z produktów zwierzęcych, krwi suszonej i albuminu z krwi.
- 29) Obrabiarnie rogu, wytwornie grzebieni, sortownie i obrabiarnie szczeciny i surowej sierści końskiej i krowiej, obrabiarnie kiszek, wytwornie strun z kiszek, rzeźnie oraz zakłady do zdzierania skór ze zwierząt, oczyszczalnie tłuszczu rybiego i przerabiarnie odpadków rybich.
- 30) Wytwornie ogni sztucznych, fosforu, kapi-szonów, zapalek, kolloidum, pyryksyliny i innych materji wybuchowych.
- 31) Syropiarnie kartoflane, krochmalnie, cukrownie rafinerje cukru, gorzelnie i fabryki win sztucznych.
- 32) Huty żelazne, miedziane, ołowiane, cynkowe i innych metali, kuźnie walcownie żelaza i szyn kolejowych, stalownie, odlewnie żelaza, miedzi i bronzu, wytwornie dzwonów, kotlarnie, wytwornie maszyn, taboru kolejowego i przynależności torów kolejowych, wytwornie drutu, gwoździ i śrób z posilkowaniem się plecami kowalskimi, wytwornie rur metalowych, białej blachy, śrutu myśliwskiego, czcionek drukarskich i form dla cukrowni.
- 33) Młyny do mąki i kaszy.

34) Zakłady pozłotnicze i srebrzenia, posilkujące się plecami do topienia i ogniskami dla oddzielania złota i srebra i dla obróbki stopów, zawierających złoto.

35) Wszystkie zakłady, posilkujące się silnikami ropowymi, naftowymi, gazowymi i elektrycznymi.

36) Wszystkie wogóle zakłady powyżej nie wyszczególnione, za wyjątkiem kuźni, działające za pomocą maszyn parowych, kotłów, pieców parowych do topienia, do żarzenia i ognisk.

Zgodnie z ustawą wyżej przytoczoną kompetencji Wydziału Przemysłowego Urzędu Wojewódzkiego podlega także:

- a) wydawanie pozwoleń na urządzenie składów i sprzedaż olejów mineralnych, nafty i produktów jej dystylacji;
- b) wydawanie pozwoleń na wytwornie acetyleniu, na składy i sprzedaż karbidu oraz;
- c) na składy i sprzedaż prochu.

Sprawy o udzielanie pozwoleń na zakładanie fabryk:

- 1) materiałów wybuchowych, oraz
 - 2) sacharyny
- mogą być rozpatrywane wyłącznie na skutek każdorazowego zasadniczego pozwolenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu, co do zakładów wymienionych w p. 1, a Ministerstwa Skarbu, co do wymienionych w p. 2.

§ 3.

Zakres niniejszych przepisów.

W myśl § 2 przepisy niniejsze dotyczą:

- a) wszelkich wogóle fabryk, rękodzieln i zakładów przemysłowych z wyjątkiem zakładów, nie korzystających z pracy silników mechanicznych i zatrudniających nie więcej niż 5 pracowników, (stróże woźnice i t. p. nie są zaliczani do stałych pracowników) oraz
- b) wszelkich zakładów bez względu na ilość zatrudnionych robotników oraz bez względu na okoliczność posilkowania się lub nieposilkowania się przez nie silnikami mechanicznymi, wyszczególnionych w wykazie, do Art. 5-go "Ustawy o przemyśle fabrycznym" (Zbiór Praw Ros. Tom. XI cz. 2. , wyd 1913 r.). patrz § 2 niniejszych przepisów.

§ 4.

Kategorie pozwoleń przemysłowych.

Wspomniane w §§ 1 i 2 kategorie pozwoleń na zakładanie, urządzenie i uruchamianie zakładów przemysłowych, wydawane przez Wydział Przemysłowy Urzędu Wojewódzkiego, rozumieć należy w sposób następujący:

- 1) Pozwolenie na założenie lub urządzenie zakładu przemysłowego, t. zw. zasadnicze pozwolenie, udzielane jest zakładom przemysłowym nowopowstającym bądź w budynkach projektowanych, jeszcze nie istniejących, bądź w budynkach, które

choć istnieją, nie służyły jednak do celów przemysłowych, bądź w budynkach które służyły dawniej do celów przemysłowych, lecz o produkcji innego rodzaju. Posiadanie pozwolenia zasadniczego na założenie bądź też na urządzenie zakładu przemysłowego nie daje jeszcze prawa do puszczenia w ruch takowego.

2) Pozwolenie na uruchomienie zakładu przemysłowego udzielane jest dopiero po wybudowaniu i po całkowitem urządzeniu wewnętrznem takowego.

UWAGA: W ogólnym typowym wypadku, kiedy dopiero projektowaną jest budowa zakładu (budynki nie istnieją), lub urządzenie tegoż w budynku istniejącym, przede wszystkim na podstawie przeprowadzonego dochodzenia wydaje się zasadnicze pozwolenie. Kiedy zaś zakład zostanie wybudowany i urządzony wówczas wydaje się również po przeprowadzonych dochodzeniach ostateczne pozwolenie na uruchomienie.

W wypadkach drobniejszych zakładów, a także w wypadkach, kiedy zakład jest już urządzony i istniał dawniej należy stosować skrócony sposób postępowania, a mianowicie można przy nich pominąć formalność wydawania pozwolenia zasadniczego i po odnośnem komisyjnym dochodzeniu ewentualnie wydać od razu. pozwolenie na uruchomienie, względnie na dalsze prowadzenie czynnego zakładu.

§ 5.

O dokumentach przy uzyskiwaniu pozwoleń przemysłowych.

Pragnący uzyskać pozwolenie na założenie, urządzenie bądź uruchomienie, względnie na prowadzenie w dalszym ciągu istniejącego zakładu przemysłowego winien złożyć w Wydziale Przemysłowym Urzędu Wojewódzkiego lub na koniec u właściwego Starosty następujące dokumenty:

A. W sprawach o pozwolenie na założenie lub urządzenie zakładu:

- 1) podanie;
- 2) plany zakładu w 3-ech egzemplarzach (z których jeden podklejony płótnem lub grubym papierem), wykonane w miarach metrycznych i złożone w sekcje o wymiarach 33 cm, wysokości i 20 cm. szerokości.

Każdy komplet planów powinien obejmować:

- a) plan orientacyjny miejscowości, wykonany w skali 1: 1000 lub w mniejszej, z uwidocznieniem budynków sąsiednich posesji;
- b) plan sytuacyjny w skali 1: 500 całej posesji, na której dany zakład ma stać lub na niej się znajduje;
- c) plany w skali 1: 100 zakładu przemysłowego, zawierające rzuty poziome poszczególnych pięter i przekroje budynków, mających bezpośredni związek z zakładem. Na planach winno być uwidocznione szematycznie rozstawienie kotłów, maszyn i urządzeń wytwórczych;

- 3) deklarację z danymi, dotyczącymi zakładu;

- 4) opis fabrykacji;

- 5) jeśli petent jest spółką, to przedstawić odpis rejestralny aktu zawartej spółki;

- 6) wnieść do Kasy Skarbowej sumę na pokrycie kosztów komisyjnego dochodzenia (§10), jeśli koszty te są przewidywane.

UWAGA. 1^a W wypadkach wyjątkowych, gdy chodzi przede wszystkim o ustalenie, czy w danym miejscu może być założony lub w danym budynku urządzony projektowany zakład przemysłowy, może być przedłożony tylko jeden egzemplarz planu sytuacyjnego w skali 1: 500 z ogólnym rozkładem budynków, plany zaś szczegółowe mogą być złożone dopiero po dokonanych przez Komisję oględzinach, gdy zasadnicze orzeczenie Komisji o możliwości założenia w danym miejscu lub urządzenia w danym budynku zakładu przemysłowego będzie przychylnie dla prośby petenta.

Uwaga 2: Jeśli w zakładzie przemysłowym, legalnie egzystującym, t. j. posiadającym odpowiednie pozwolenie, mają być zrobione znaczniejsze zmiany, czy to w urządzeniu samego zakładu, czy też w sposobie prowadzenia samej fabrykacji, albo wreszcie zwiększenia jej rozmiaru, co zasadniczo zmieniłoby warunki, na jakich zakład został zatwierdzony, - na powyższe zmiany powinno być uzyskane specjalne pozwolenie trybem powyżej wskazanym.

Uwaga 3: W wypadkach gdy chodzi o urządzenie w istniejących budynkach zakładu przemysłowego bardzo małego, bez silnika, względnie z silnikiem elektrycznym o mocy nie wyżej 5 HP., zatrudniającego do 10 robotników i nie stanowiącego żadnego niebezpieczeństwa dla otoczenia, np. ręczne wytwórnie artykułów cementowych, jak to: dachówek, pustaków i, t. p. petent może być zwolniony od składania szczegółowych planów, lecz każdorazowo na zasadzie specjalnej decyzji Wydziału Przemysłowego Urzędu Wojewódzkiego. Petent winien jednak przedstawić plan sytuacyjny (w dwóch egzemplarzach) posesji z uwidocznieniem na nim wszystkich egzystujących w danej chwili budynków.

Tekst pozwolenia przemysłowego, wydanego w takim wypadku, winien obejmować szczegółowy opis zakładu, oraz orzeczenie, iż petent zwolniony został od złożenia szczegółowych planów.

Zauważa się, że przy przyjmowaniu dokumentów wyszczególnionych w ustępie A niniejszego §, w wypadkach niżej wymienionych należy informować petenta:

- 1) że przy zakładaniu i uruchamianiu zakładów, wyrabiających środki lekarskie, opatrunkowe, kosmetyczne, wody mineralne, owocowe, paszę, surowce produktów spożywczych i przedmiotów użytku codziennego petent winien kierować się Dekretem 161 w Dzienniku Praw Nr. 14, 1919 roku.

- 2) że przy zakładaniu nowych i uruchamianiu istniejących gorzelni, browarów, fabryk wódek, likierów, win owocowych, miodosytni, cukrowni, fabryk tytoniu, cygar, papierosów, fabryk gliz do papierosów, fabryk zapalek i kart do gry, uruchomienie fabryki zależne jest od zezwolenia władz skarbowych;
- 3) że przy zakładaniu fabryk, wyrabiających narzędzia miernicze, winien patent posiadać uprawnienie osobiste, wydane przez Urząd Miar;
- 4) i że przy zakładaniu drukarni litografii i t. p. obowiązuje dekret z dn. 7. II. 1919 r. Nr. 146, Dziennik Ustaw Nr. 14 z dn. 8. II. 1919 r.

B. W sprawach o pozwolenie na uruchomienie zakładu przemysłowego, powstałego na podstawie zezwolenia, o którym mowa w ustępie A:

- 1) podanie;
- 2) zatwierdzony oryginał planów zakładu zgodny z faktycznym stanem w naturze i kopję tego oryginału;
- 3) na obszarze b. okupacji niemieckiej deklarację z wykazem kosztów wybudowania i urządzenia, resp. wartości w danej chwili zakładu (budynki, maszyny, urządzenia);
- 4) wniesić do Kasy Skarbowej sumę na pokrycie kosztów komisijnego dochodzenia (§ 10), jeśli koszty te są przewidywane.

C. W szczególnym wypadku, kiedy zakład istnieje, jest czynny, a nie posiada uprawnienia, patent, występując o pozwolenie na uruchomienie, względnie prowadzenie w dalszym ciągu zakładu, składa wszystkie dokumenty, jakie są wyszczególnione w ustępie A i B.

W wypadkach, kiedy niema żadnej wątpliwości, że czynny lub mający się uruchomić zakład posiada plany i uprawnienie, lecz je zagubił, przy złożeniu podania może przedstawić tylko plan sytuacyjny w skali 1:500 (2 egz.) z uwidocznieniem istniejących zabudowań.

§ 6.

Opłaty stemplowe.

Wszystkie dokumenty winny być opłacone właściwym stemplem zgodnie z obowiązującą ustawą.

Opłaty te obecnie, aż do mogących nastąpić zmian, wynoszą:

- 1) od podań—25 Mk;
- 2) od wszelkich załączników po 2 marki od arkusza, uważając i plany za załączniki. Zwrócić należy przytem uwagę, czy który z załączników nie zawiera więcej niż jeden arkusz.
- 3) od planów po Mk. 10 za każdą pięć lub mniej sekcji planu o wymiarach 33 cm. x 20 cm.

(Za jeden arkusz planu uważa się powierzchnię papieru o 3.500 cm. kw. co równa się 5 sekcjom. Część arkusza t. j. mniej niż 5

sekcji należy przyjmować za cały arkusz.).

UWAGA: Opłatę od planów uiszcza się przez nalepienie stempla na planach.

Opłatę od załączników uiszcza się przez nalepienie stempla na podaniu; t. j. na pierwszej stronie podania należy nakleić marki stemplowe, których wartość równa się sumie opłat, przypadających, od podania i wszystkich załączników.

§ 7.

Dochodzenie komisyjne.

Zasadnicze dochodzenie komisyjne, jeżeli idzie o założenie nowego zakładu przemysłowego, ma miejsce dwukrotnie:

- 1) W tym momencie, kiedy idzie o ustalenie, czy w danym miejscu, lub w danym budynku i z zachowaniem jakich warunków może powstać projektowany zakład przemysłowy;
- 2) w tym momencie, kiedy idzie o ustalenie, czy dany zakład wybudowany i urządzony może być już uruchomiony.

W szczególnych wypadkach, oraz w wypadkach drobnych zakładów przemysłowych można poprzestać na jednorazowym komisijnym dochodzeniu z następnym sprawdzeniem przez delegata Wydziału Przemysłowego przy udziale Inspektora Pracy, czy przepisane przez komisję i akceptowane przez Wydział Przemysłowy warunki i przeróbki zostały wykonane.

§ 8.

Zwołanie komisji.

Komisję dla przeprowadzenia dochodzeń zwołać może:

- 1) Wydział Przemysłowy Urzędu Wojewódzkiego na obszarze całego województwa.
- 2) Inżynier Przemysłowy, działający z ramienia Urzędu Wojewódzkiego i
- 3) Starosta o ile podanie wraz z dokumentami zostało przesłane do Starostwa z Wydziału Przemysłowego, względnie z biura Inżyniera Przemysłowego lub, jeżeli podanie wraz z dokumentami zostało złożone bezpośrednio w starostwie i dotyczy zakładów nieobjętych wykazem w „Uwadze” umieszczonej w § 2 niniejszych przepisów, oraz niektórych zakładów ostatniej kategorii o ile Starosta otrzymał na to upoważnienie od Urzędu Wojewódzkiego, W przeciwnym wypadku podanie winno być przesłane ze Starostwa do Wojewódzkiego Wydziału Przemysłowego względnie do biura Inżyniera Przemysłowego.

W wypadkach przewidzianych w punktach 1 i 2, zawiadamia o terminie zwołania Komisji rozsyła

Wydział Przemysłowy, względnie Inżyniera Przemysłowy bezpośrednio lub za pośrednictwem Starostwa.

W wypadku przewidzianym w punkcie 3-im, zawiadomienia rozsyła Starostwo, przytem winno ono o dniu komisyjnych oględzin zawiadomić Wydział Przemysłowy, względnie Inżyniera Przemysłowego.

Przy ustalaniu godziny oględzin komisyjnych, Starostwo winno brać pod uwagę rozkład jazdy pociągów względnie innych środków komunikacji, by delegat Wydziału względnie Inżyniera Przemysłowy mógł zdążyć na oględziny, tracąc jak najmniej czasu.

§ 9.

Skład Komisji

W komisji biorą udział:

- 1) przedstawiciel Starostwa;
- 2) architekt powiatowy względnie uprawniony przez Dyрекcję Robót Publicznych architekt miejski;
- 3) lekarz powiatowy względnie miejski.

UWAGA:

Przy oględzinach zakładów przemysłowych produkujących przedmioty objęte dekretem 161 w Dz. Praw Nr. 14, 1919 r. (patrz § 5 niniejszych przepisów) winien uczestniczyć w komisji nie lekarz miejski, a bezwarunkowo powiatowy.

- 4) Przedstawiciel Magistratu (o ile rzecz dzieje się w mieście).
 - 5) Przedstawiciele innych władz interesowanych, jako to: Skarbu (gorzelnie, browary, fabryki tytoniu, gliz do papierosów, zapalek, kart do gry); Kolei, Władz Wojskowych i t. p., o ile zachodzi potrzeba.
 - 6) Ekspert, o ile zachodzi nieodzowna potrzeba.
- Jeżeli na Komisji jest obecny delegat Wydziału Przemysłowego lub Inżynier Przemysłowy, to on przewodniczy, w razie jego nieobecności przewodniczy przedstawiciel Starostwa.

UWAGA: W Komisji, sprawdzającej, czy dany zakład przemysłowy został zbudowany i urządzony zgodnie z planami i przepisami warunkami i na podstawie protokołu której Władza Przemysłowa wydaje zezwolenie na uruchomienie, przyjmuje udział prócz wyżej wymienionych członków i Inspektor Pracy.

§ 10.

Koszta komisyjnych oględzin.

Przy obliczaniu kosztów komisyjnego dochodzenia należy kierować się następującą zasadą:

- 1) Urzędnikom państwowym przyznaje się diety według ich stopnia służbowego i ogólnych przepisów co do diet (Dz. Ust. Nr. 74 poz. 507 z 1920. r.)
- 2) Urzędnikom samorządowym diety należne według

ich przepisów służbowych.

- 3) Znawcom (ekspertom) nieurzędnikom wedle umowy,
- 4) rzeczywiste koszty podróży według znanych stosunków miejscowych.

§ 11.

Termin zwołania Komisji.

Komisja dla oględzin zakładu winna się odbyć nie później niż w ciągu 30 dni po otrzymaniu wszelkich niezbędnych dokumentów, wyszczególnionych w § 5 niniejszej instrukcji i po ewentualnem wniesieniu przez petenta do Kasy Skarbowej sumy na pokrycie kosztów oględzin (§ 10). Zawiadomienia o dniu komisyjnych oględzin winny być rozesłane najmniej na 8 dni przed tym terminem.

§ 12.

Protokół oględzin.

Oględziny komisyjne dokonywane są w obecności petenta i właściciela posesji oraz sąsiadów, których imiona i nazwiska winny być wymienione w protokole i których należy zawiadomić listownie o dniu komisyjnych oględzin, szczególnie w razie, jeżeli zakład może być szkodliwym dla otoczenia.

W każdym razie nieobecność petenta, właściciela posesji lub sąsiadów lub któregośkolwiek z członków Komisji nie stanowi przeszkody dla przeprowadzenia oględzin komisyjnych i sporządzenia protokołu, w którym jednak nieobecność którejśkolwiek ze stron winna być omówiona.

Po dokonaniu oględzin sporządza się protokół który podpisują członkowie Komisji.

Plany przedstawione przy oględzinach komisyjnych winny być podczas oględzin zaświadczone za zgodność z rzeczywistością przez architekta powiatowego,

Na planach tych należy zrobić adnotację: „Użyto przy oględzinach komisyjnych dn. . . . 19 . . . r co winno być stwierdzone podpisem przewodniczącego komisji.

UWAGA: Treścią protokołu należy:

- a) ustalić datę powstania fabryki; o ile takowa już istnieje, zaznaczając jednocześnie, czy była czynną podczas oględzin, oraz czy posiada lub czy posiadała uprawnienie władz dawnych,
- b) Opisać plac, najbliższą miejscowość i jej otoczenie, t. j. posesje sąsiednie; podać odległość od sąsiednich budynków mieszkalnych, względnie publicznych [kościół, szkoły i t.p.] lub niebezpiecznych pod względem pożarowym, względnie opisać sam zakład przemysłowy i jego urządzenia; opisać wpływ i skutki zakładu dla tegoż otoczenia pod innymi słusznymi względami.

c) Orzec, czy jest dopuszczalne założenie, urządzenie, uruchomienie bądź też dalsze prowadzenie danego zakładu przemysłowego.

d) Określić przeróbki, jakie skutecznie i warunki, których dotrzymać należy:

- 1) pod względem otoczenia [zastrzeżenia, związane z ewentualną obecnością brudnych składów i t. p. ubikacji w budynkach lub na placach sąsiadów];
- 2) pod względem budynków [ogniowe mury, ogniotrwałe schody, dachy i stropy; o ile zakład tego wymaga; wysokość ubikacji, rodzaj podłóg pod względem koniecznej ewentualnie ich nieprzepuszczalności i t. p.];
- 3) pod względem oświetlenia pomieszczeń w razie wyrobu, bądź stosowania łatwopalnych artykułów;
- 4) pod względem potrzeby ewentualnego izolowania lokalu fabrycznego od sąsiednich z nim mieszkań i t. p.;
- 5) pod względem urządzenia instalacji kotłowej, maszynowej i pędni [transmisji];
- 6) pod względem przewietrzania [wentylacji] budynków;
- 7) pod względem odprowadzania ścieków i ich urządzenia [otwartych lub zakrytych, nieprzepuszczalnych z osadnikami lub z filtrami, dla odprowadzenia odpływów do rzeki, do ścieku miejskiego, lub do zbiorników; ewentualnie wywożenia ścieków na pola i t. p.], co do zbiorników dla odpadków stałych i t. p.;
- 8) pod względem urządzeń do usuwania bądź unieszkodliwiania wydzielanego dymu, gazów, pary, iskier i t. p. i tłumienia wyzlewników silników wybuchowych [spalinowych] i t. p.;
- 9) i pod innymi słusznymi względami.

W razie jeżeli Komisja uzna niedopuszczalność założenia, urządzenia, uruchomienia, bądź prowadzenia w dalszym ciągu czynnego zakładu przemysłowego, winno to być jasno i wyczerpująco uzasadnione w protokole.

UWAGA 1: Zażalenia i wnioski właściciela posesji i zainteresowanych sąsiadów winny być wniesione do protokołu i rozpatrzone na miejscu przez członków Komisji.

UWAGA 2: Jeśli który z członków Komisji pozostanie przy odrębnym zdaniu, to ono na żądanie członka powinno być wniesione do protokołu.

§ 13.

Postępowanie po dokonaniu oględzin komisyjnych.

Wszystkie akta sprawy winny być po dokonaniu oględzin komisyjnych i sporządzeniu protokołu odesłane

w ciągu 7-miu dni do Wydziału Przemysłowego Urzędu Wojewódzkiego.

§ 14.

Wykonanie warunków i przeróbek, wskazanych przez Komisję i sprawdzenie.

Skoro przy komisyjnym sprawdzaniu z udziałem Inspektora Pracy, czy dany zakład już urządzony może być uruchomiony, okazała się potrzeba dokonania drobniejszych przeróbek, to Wydział Przemysłowy może zażądać od Starostwa sprawdzenia, czy przeróbki te zostały przez petenta wykonane.

§ 15.

Opłata za pozwolenie na uruchomienie.

Po zakończeniu całego postępowania, dotyczącego wydania pozwolenia na uruchomienie zakładu przemysłowego, o ile takowy powstaje na obszarze b. okupacji niemieckiej, otrzymuje petent za pośrednictwem Starostwa wezwanie do wpłacenia do właściwej Kasy Skarbowej opłaty za pozwolenie przemysłowe, obliczonej na podstawie deklaracji, wymienionej w § 5 pod poz. B, punkt 3.

§ 16.

Wydawanie pozwoleń przemysłowych.

Wydział Przemysłowy wydaje pozwolenia przemysłowe dopiero po zakończeniu odnośnego postępowania przewidzianego w niniejszych przepisach.

W myśl § 4 przy normalnym przebiegu sprawy wydaje się dwa pozwolenia: pierwsze pozwolenie zasadnicze na założenie bądź też na urządzenie zakładu przemysłowego i następnie drugie pozwolenie na uruchomienie takowego, po zupełnym zadośćuczynieniu warunkom, postawionym petentowi w pozwoleniu pierwszym (zasadniczym).

W skróconym trybie postępowania, o czym nadmieniono w § 4, Wydział Przemysłowy Urzędu Wojewódzkiego wydaje od razu pozwolenie na uruchomienie.

Jako załącznik, stanowiący nieodłączną całość z pozwoleniem na założenie bądź też na uruchomienie zakładu przemysłowego, wydaje się interesowanemu jeden z egzemplarzy planów, złożonych przez petenta, o czym robi się wzmiankę w takście pozwolenia, zaś na samym planie umieszcza się klauzulę:

„Niniejszy plan stanowi załącznik do zezwolenia przemysłowego, wydanego za № z dn. 192 r.” zaopatrzoną pieczęcią i podpisem.

Ten egzemplarz planu winien zaopatrzony być okazywać wraz z pozwoleniem na każde żądanie władz administracyjnych i policyjnych.

W wyjątkowych wypadkach, omówionych w uwadze 3-ej do § 5, do pozwolenia przemysłowego na

uruchomienie zakładu nie zostaje dołączony szczegółowy plan tegoż, a tylko sytuacyjny, o czym winno być nadmienione w tekście pozwolenia.

Odpisy zarówno pozwoleń zasadniczych, jak i pozwoleń na uruchomienie każdorazowo przesyła Wydział Przemysłowy dotyczącemu Starostwie.

Wskazówki ogólne.

§ 17.

Dobro publiczne wymaga, by sprawy przemysłowe były załatwiane w Starostwach bez zwłoki oraz bez powodowania nadmiernej korespondencji.

Jeśli strona zrzeka się założenia, urządzenia względnie uruchomienia zakładu przemysłowego, winna zażądać o tem Starostwo pisemnie. Zrzeczenie takie przesyła Starostwo do Urzędu Wojewódzkiego.

Doręczanie petentom wszelkiego rodzaju odezw, pozwoleń i t. p. z Wydziału Przemysłowego Urzędu Wojewódzkiego za pośrednictwem Starostw winno być uskuteczniane za pokwitowaniem petenta, które odsyła się Wydziałowi Przemysłowemu niezwłocznie.

§ 18.

Wykaz zakładów przemysłowych, znajdujących się w powiecie,

Każde Starostwo obowiązane jest założyć i prowadzić wykaz wszystkich zakładów przemysłowych, zawierający następujące dane o nich:

- 1) numer bieżący,
- 2) imię i nazwisko właściciela względnie firmę zakładu,
- 3) szczegółowy adres zakładu,
- 4) rodzaj jego wytwórczości, (co wyrabia),
- 5) czy praca odbywa się ręcznie, czy też urządzenia jego poruszane są mechanicznie,
- 6) czy zakład posiada kocioł parowy,
- 7) jakiego rodzaju silnik wprowadza ten zakład w ruch: parowy, ropowy, gazowy, wodny (koła wodne czy turbiny), powietrzny [wiatrak], elektryczny i t. p.;
- 8) czy zakład jest czynny;
- 9) uwagi.

W rubryce 9-ej [uwagi] należy odnotować, czy dany zakład jest zalegalizowany w trybie przepisów niniejszych.

§ 19.

Kontrola legalności zakładów przemysłowych, powstających w powiecie.

Starostwa są obowiązane czuwać i nad tem, by w powiecie nie powstawały i nie uruchamiały się zakłady przemysłowe bez uzyskania ustanowionych pozwoleń Wydziału Przemysłowego Urzędu Wojewódzkiego, a przeto:

- 1) by nie rozpoczynano budowy nowych, bądź przebudowy, lub przeróbek budynków istniejących, dopóki Wydział Przemysłowy nie udzielił zasadniczego pozwolenia na założenie, przebudowę, bądź przeróbkę zakładu przemysłowego i dopóki plany na takowe nie zostaną zatwierdzone przez władzę budowlaną;
- 2) by nie uruchamiano zakładu przemysłowego, zbudowanego, bądź urządzonego na podstawie zezwolenia zasadniczego dopóty, dopóki Wydział Przemysłowy nie wyda ustanowionego pozwolenia na uruchomienie,

§ 20.

Książki kotłowe.

Dowodem prawa na używanie każdego kotła stałego jak i przenośnego (lokomobile na kołach, walce parowe czasowe, kotły ustawiane na wozach) jest urzędowa książka kotłowa, wydana przez Stowarzyszenie dozoru kotłów w Warszawie, ul. Chmielna 2. Książki kotłowe przechowane są w miejscu pracy kotła i mają być okazywane na żądanie władz. W razie braku dowodu, stwierdzającego, że dany kocioł jest pod dozorem Stowarzyszenia, bieg jego winien być zatrzymany, a kocioł sam opleczętowany. O zatrzymaniu biegu kotła i jego opleczętowaniu powinno być doniesione Województwu.

§ 21.

Pozwolenie na ustawienie kotła.

Jeżeli gdziekolwiek bądź ma być ustawiony, względnie uruchomiony kocioł parowy, to ustawienie kotła może nastąpić jedynie na zasadzie pozwolenia Wydziału Przemysłowego Urzędu Wojewódzkiego.

Wszelkie przedwstępne formalności, związane z ustawieniem kotła, winny być załatwiane w Wydziale Przemysłowym Urzędu Wojewódzkiego, względnie w biurze Inżyniera Przemysłowego, dokąd należy kierować interesantów.

Władza Wojewódzka zawiadamia Starostwo oddzielnymi drukami o wydaniu zezwolenia na używanie nowoustawionego kotła. Druki te należy przechowywać w osobnej teczce.

UWAGA; Ustawianie kotłów parowych uzależnione jest od wymagań Rozporz. Ministra Przemysłu i Handlu z dn. 7 grudnia 1921 r. Dz. Nr 103 poz. 747, 1921).

§ 22.

Wykaz kotłów parowych i lokomobil.

W Starostwie winien być prowadzony w specjal-

nej na to księdze wykaz wszystkich kotłów parowych i lokomobil (stałych i na kołach), znajdujących się na obszarze Starostwa.

Księgę prowadzi się na podstawie otrzymywanych z Województwa zawiadomień, powinna ona zawierać następujące rubryki:

- 1) № porządkowy kotła, pod którym zapisany został w Księdze Wojewódzkiej,
- 2) № fabryczny,
- 3) nazwisko właściciela lub przedsiębiorstwa,
- 4) rodzaj przemysłu,
- 5) miejsce pracy i
- 6) uwagi.

§ 23.

Przyjazd delegata Wydziału Przemysłowego względnie Inżyniera Przemysłowego.

W razie przyjazdu na komisję lub w sprawach służbowych delegata Wydziału Przemysłowego Urzędu Wojewódzkiego, względnie Inżyniera Przemysłowego, Starostwo winno dołożyć wszelkich starań w celu ułatwienia im środków lokomocji i kwaterunku, oraz udzielić im potrzebnej pomocy przy wykonywaniu obowiązków, związanych z delegacją.

Naczelnik Wydziału:

(—) Wł. Szwander w. r.

II

Rozporządzenia Wojewody.

2.

Rozporządzenie Wojewody z dnia 29 maja 1922 r. w sprawie walki z księgosuszem (Dzuma bydłęca).

Z powodu stłumienia księgosuszu u bydła w powiecie Białostockim uchylam z dniem 1 czerwca 1922 r. moje rozporządzenie z dnia 1 maja 1922 r. dotyczące ograniczeń obrotu wszelkiego rodzaju przeżuwaczami, surowcami zwierzęcego pochodzenia i paszą objętościową.

Powyższy obrót handlowy (począwszy od 1 czerwca b. r.) w powiecie Białostockim ma odbywać się na podstawie ogólnych obowiązujących przepisów.

Wojwoda w. z.

Jan. Kołek.

III.

Okólniki i Komunikaty Wojewody oraz Ministerstw zespolonych w Urzędzie Wojewódzkim.

A.

W sprawach ogólnoadministracyjnych i samorządowych.

3.

Komunikat Wojewody do Starostów w sprawie walki z drożyzną.

Ze względu na uprawiany w szczególności w powiatach granicznych nielegalny wywóz produktów spożywczych poza granicę państwa, polecam Panu Staroście wydać bezzwłocznie podległym Mu organom jak najostrzejsze zarządzenia celem tępienia przemyślnictwa przez chwytywanie winnych i pociąganie ich do odpowiedzialności karnej po myśli art. ustawy z dn. 2 lipca 1920 r. (Dz. U. Nr. 67 poz. 449).

Funkcjonariuszów państwowych winnych w tym kierunku nie tylko wykroczeń ale i uchybień lub zaniedbań będzie się natychmiast zawieszając w urzędowaniu, o osobach zaś, które przyczyniły się do schwycenia winnych należy w toku instancji donosić Nadzwyczajnemu Komisarjatu do zwalczania drożyzny, wymieniając w sprawozdaniu imię, nazwisko i adres mieszkania interesowanych. Rząd bowiem nie omieszka wynagrodzić je odpowiednio do zasługi, położonej w interesie państwa.

Zechce przeto Pan Starosta przy wydaniu odpowiedniej instrukcji podległym organom stosownie do lokalnych stosunków, dołożyć wszelkich starań, aby powstrzymać wywóz wszelkich środków żywności za granicę a przez to zmniejszyć wzrost drożyzny na wewnątrz państwa. Zarazem zwracam uwagę Pana Starosty na tut. pismo z dn. 10 kwietnia br. Nr. Dz. 16/279.

Białystok, dn. 17 maja 1922 r.

L: 16/361-AD.

Wojwoda:

za

Dr. W. Kałuski.

4.

Komunikat Ministerstwa Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów w sprawie zakazu wywozu artykułów żywnościowych za granicę.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych komunikuje, że na posiedzeniu dnia 6 maja r. b. Rada Ministrów ponowiła uchwałę z dnia 30 marca b. r. zabraniając wywo-

zu poza granicę państwa żyta, pszenicy, owsa, jęczmienia, maki, ziemniaków, kaszy, bydła, jaj i nierogacizny.

W wyjątkowych wypadkach zezwolenia na wywóz powyższych artykułów mogą być udzielane tylko za zgodą Nadzwyczajnego Komisarza dla zwalczania drożyzny. Certyfikaty wywozowe na te artykuły muszą być zaopatrzone podpisem i pieczęcią Nadzwyczajnego Komisarza dla zwalczania drożyzny.

Wydane do dnia 4 maja b. r. zezwolenia na wywóz powyższych artykułów wymagają do swej ważności dodatkowego podpisu i pieczęci Nadzwyczajnego Komisarza do zwalczania drożyzny.

Funkcjonariusze państwowi, którzy w jakikolwiek sposób bezpośrednio lub pośrednio działają będą na szkodę powyższego zarządzenia, mają być natychmiast zawieszani w urzędowaniu przez swego przełożonego.

Warszawę dnia 18 maja 1922 r.

Nr. 9529-S.A.

za Ministra

(—) Bek. w. r.

Dyrektor Departamentu.

5.

Okólnik Nr. 65 Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w przedmiocie przyznania zaliczek miastom na poczet dodatku do państwowego podatku przemysłowego.

Ponieważ termin poboru państwowego podatku przemysłowego został przedłużony, a co za tem idzie wpływy z ewentualnie przez Rady Miejskie uchwalonego podatku od obrotu, względnie dodatków do zasadniczego państwowego podatku przemysłowego, zasilą kasy miejskie dopiero w połowie roku, przeto Ministerstwo Skarbu, chcąc przyjąć z pomocą finansową dotkniętym przez wojnę miastom skłonne jest przyznać tym miastom zaliczki na dodatki gminne do państwowego zasadniczego podatku przemysłowego pod następującymi warunkami:

- 1) zaliczki mogą być udzielane tylko miastom, które ucierpiały skutkiem ostatnich wypadków wojennych i znajdują się szczególnie w ciężkiej sytuacji finansowej, wykazanej w budżecie gminnym na rok 1922 i w zamknięciu na rok 1921, które to materiały muszą być dołączone do każdej petycji;
- 2) zaliczka może być użyta tylko na pokrycie najniezbędniejszych potrzeb administracji;
- 3) do petycji o zaliczkę musi być dołączona uchwała Rady Miejskiej w przedmiocie poboru dodatków do państwowego zasadniczego podatku przemysłowego przy zastosowaniu najwyższych stawk-

dopuszczalnych wedle ustawy z dn. 17. XII. 1921 r. Dz. Ust. Nr. 2/22, poz. 6:

- 4) zaliczki te będą zwrotne w drodze potrącenia przez Kasy Skarbowe z pobranych przez te Kasy dodatków gminnych do państwowego zasadniczego podatku przemysłowego, ewentualnie z przyznanego miastom w r. 1922 udziału w podatku dochodowym.

Warszawa, dnia 30 kwietnia 1922 r.

Nr. 2177—S. M.

Minister:

w/z (—) Dunikowski w. r.

6.

Komunikat Wojewody w sprawie czasu pracy w zakładach handlowych.

Powołując się na okólnik № 32 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 9/V 1922 r. w sprawie rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dn. 1/IV 1922 r. w przedmiocie zmiany rozporządzenia wykonanego z dn. 22/III 1921 r. o czasie pracy w zakładach handlowych (Dz. Ustaw. № 27/1922 r. poz. 223) komunikuję, że władze samorządowe, powołane do określenia godzin otwierania i zamykania zakładów handlowych, w wydawanych przez nie przepisach nie mogą ustanawiać obowiązującej przerwy obiadowej nawet za zgodą stron interesowanych. Jeżeli zaś poszczególne zakłady handlowe wprowadzą u siebie przerwę obiadową w czasie której zakład będzie zamknięty, to przerwa ta winna być wliczona do godzin otwarcia zakładu, tak aby czas otwarcia sklepu, wliczając przerwę obiadową nie przekraczał 10 godzin dziennie.

Wobec zmiany rozporządzenia wykonawczego z dn. 22 marca 1921 r. władze samorządowe winny w najkrótszym czasie zmienić przepisy o otwieraniu i zamykaniu sklepów w myśl powyższego rozporządzenia z dnia 1 kwietnia 1922 r.

Jednocześnie zwracam uwagę na potrzebę ścisłego przestrzegania i komentowania przepisów par. 7 i 17, gdyż pod pozorem sprzedaży wody sodowej lub gazet różne rodzaje sklepów, jak owocarnie, sklepy tabaczne, kolonialne, sklepy cukiernicze itp. nie przestrzegają odpoczynku niedzielnego.

Przepisy § 7 rozporządzenia wykonawczego mogą mieć zastosowanie tylko do tych sklepów, które głównie zajmują się sprzedażą do spożycia na miejscu wody sodowej, wód mineralnych i napojów chłodzących, a sprzedaż owoców i słodczy w tych zakładach jest tylko handlem ubocznym.

Przypominam Panom również, że zakłady fotograficzne w myśl przepisów rozporządzenia wykonawczego z dnia 22 marca 1921 r. w niedziele i dni świą-

leczne winny być przez cały dzień zamknięte, co nie jest obecnie dostatecznie ściśle przestrzegane.

Białystok, dn. 29 maja 1922 r.

L: 439/131-S.M.

za Wojewodę:

W. Salinger.

B.

W sprawach sanitarnych

7.

Okólnik N 17 Wojewody do Starostów (Powiatowych Urzędów Zdrowia) w sprawie pomocy lekarskiej dla wszystkich urzędników państwowych.

W myśl uchwały Rady Ministrów z dn. 30 stycznia r. b. Ministerstwo Zdrowia Publicznego rozszerzyło pomoc lekarską na wszystkie dykasterje urzędników państw, i ich rodziny.

W myśl powyższego zarządza się co następuje:

- 1) Wszystkie Urzędy państwowe zaopatrzone będą w karty porad podług jednolitego wzoru i ściśle będą się stosować do tymczasowego Rozporządzenia Rady Ministrów ogłoszonego w Monitorze Polskim N 692. 1922 r.
- 2) Lekarzom Pomocy lekarskiej w Białymstoku, Grodnie, Suwałkach i Łomży przydziela się leczenie wszystkich urzędników państwowych i ich rodzin, podnosząc od 1-go maja r. b. pobory miesięczne o jeden stopień służb, wyżej, a mianowicie w Białymstoku do VIII-go w Grodnie do IX-go, Suwałkach i Łomży do X-go stopnia służbowego. W innych miejscowościach lekarze umówieni pobierać będą za każdą poradę u siebie w domu po 200 mk., w mieszkaniu chorego po 400 mk., w nocy podwójnie.
- 3) Do szpitala może kierować tylko lekarz powiatowy względnie jego pomocnicy po otrzymaniu zaświadczenia od lekarza ordynującego umówionego, o ile nie zachodzi niebezpieczeństwo w zwłoce. Koszta szpitalne będą regulowane tylko na salach ogólnych według najniższej klasy utrzymania. Urzędnik może dopłacać na miejscu różnicę pobytu na oddział wyższej klasy.
- 4) Do udzielania pomocy akuszeryjnej należy powołać, tak jak jest z dentystami, umówione akuszeryki, które winny doglądać matkę i dziecko przynajmniej przez dni 9 za 5 tysięcy mk.
- 5) Co do leków wydawanych na rachunek skarbu wyjaśnia się, że specyfiki patentowane i środki zagraniczne winny być o ile możności zastępowane krajowymi lub przez zapisywanie środków skła-

dających te leki, gdyż specyfiki w wyjątkowych tylko razach są niezastąpionymi, natomiast nadmiernie obciążają budżet skarbowy. Recepty do aptek winny być poświadczane przez lekarza umówionego inaczej nie będą regulowane.

- 6) Rachunki winny być przedkładane przez lekarzy umówionych i aptaki najpóźniej 15 dni po ukończonym miesiącu do Powiatowego Urzędu Zdrowia, który po sprawdzeniu prześle jak dawniej do uregulowania należności. Wszystkie zarządzenia okólnika N 9 zasadniczo utrzymują się nadal. Lekarze powiatowi o powyższem zawiadomią wszystkie urzędy państwowe na terenie powiatu i wydadzą szczegółowe regulaminy celem ułatwienia przy korzystaniu z pomocy lekarskiej dla urzędników państwowych.

- 7) Tabelę lekarsko-statystyczną należy uzupełnić nową rubryką „dykasterja” i wypełniać dla wszystkich urzędów razem.

Białystok, dn. 25 kwietnia 1922 r.

L: 575/14/22

Za Wojewodę:

Dr. K. Alchimowicz

Dyrektor

8.

Okólnik Ministerstwa Zdrowia Publicznego w sprawie rejestracji felczerów.

Stosownie do art. I. Rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego w przedmiocie wykonywania ustawy z dnia 1 lipca 1921 r. o uprawnieniach do wykonywania czynności felczerskich D. U. Nr. 29/ 22 / poz. 233 zarządzam co następuje:

- 1) Lekarze powiatowi w terminie trzymiesięcznym o dnia uprawnienia się powołanego rozporządzenia przeprowadzą rejestrację zamieszkałych na terenie powiatu felczerów.
- 2) W tym celu rozesze lekarz powiatowy (Dyrektor Urzędu Zdrowia Publicznego w Warszawie) felczerom formularze, każdemu po dwa i wyznaczy termin, w którym felczerzy obowiązani będą stawiać się osobiście w biurze lekarza powiatowego (Dyrektora Urzędu Zdrowia Publicznego) z dowodami stwierdzającymi wiarygodność tego co każdy felczer wpisał w formularzu.
- 3) Z liczby dowodów osobistych felczera szczególną uwagę należy zwrócić na świadectwo kwalifikacyjne, którego przedstawienie, należy bezwzględnie żądać; należy również baczyć, by podane przez felczera w formularzu wiadomości były szczegółowe, dokładne i ściśle odpowiadały danym wymienionym w świadectwie.

W tych wypadkach, gdy felczer nie będzie mógł okazać żadnego świadectwa utrzymując, że je zgubił należy zażądać: 1) aby złożył na piśmie szczegółowe wyjaśnienia jakiego rodzaju świadectwo posiadał, 2) aby przedstawił takie dowody któreby wiarogodność jego zapewnien stwierdzić mogły; w przypadkach wątpliwych powinien lekarz powiatowy zasięgnąć opinii właściwego zgromadzenia felczerskiego, a gdyby i ostatnie wątpliwości nie usunęło należy przedłożyć w drodze służbowej sprawę do rozstrzygnięcia Ministerstwu Zdrowia Publicznego, zawieszając felczera w wykonaniu jego czynności, aż do otrzymania rezolucji Ministerstwa.

- 4) Felczerom uprawnionym do wykonywania praktyki zawodowej wystawi lekarz powiatowy (Dyrektor Urzędu Zdrowia Publicznego) zaświadczenie podług załączonego wzoru.
- 5) Z dwu złożonych przez felczera i poświadczonych przez lekarza powiatowego formularzy, jeden prześle lekarz powiatowy do Wojewódzkiego Urzędu Zdrowia, drugi w aktach swego biura zatrzyma.
- 6) Felczerom, którzy w określonym terminie nie stawiają się do rejestracji należy zabronić wykonywania zawodowej praktyki.
- 7) W razie wyjazdu felczera do innego powiatu, lekarz powiatowy obowiązany jest przesłać formularz jego do lekarza tego powiatu, w którym felczer osiadł, zawiadamiając jednocześnie o zaszej zmianie swój Wojewódzki Urząd Zdrowia.

Wzór zaświadczenia:

Zaświadczenie.

Zaświadczam się, że okaziciel niniejszego NN zamieszkały w..... na podstawie.....
.....(wymienia dowód)

Zgodnie z artykułem I. Ustawy z dnia 1 lipca 1921 roku (Dz. U. Nr 64/21 pozycja 396) o uprawnieniach do wykonywania czynności felczerskich jest uprawniony do wykonywania czynności w art. 2 powołanej ustawy wymienionych i posiada tytuł.....

Dnia..... 1922 r.

Warszawa, dnia. 5 maja 1922 r. Lekarz powiatowy

L: 14492 /1463/ 22

(podpis i pieczęć).

MINISTER

w. z' (—) Bujalski

Podsekretarz Stanu

9.

Okólnik Nr. 20 Wojewody do Starostów (Powiatowych Urzędów Zdrowia) w sprawie postępowania mandatowego.

W walce z chorobami zakaźnymi niezbędnym jest szybko wymierzanie kar administracyjnych za pospolite przewinienia sanitarne (w piekarniach, jatkach, podwórzach, transportowaniach chorych zakaźnych i t. d.) opartych o ustawy lub rozporządzenia ogłoszone w trybie przepisany.

Poleca się przeto lekarzom powiatowym stosownie do art. 3 ust. III. Rozporządzenia Rady Ministrów (D. U. 90/1919 r.) przeprowadzać samemu mandatowe postępowanie i wydawać osady, które nie obciążają kancelarii Starostwa tak jak całkowite postępowanie karno-administracyjne prowadzone przez referentów karno-administracyjnych.

W załączeniu przesyła się wzór „Osadu” zamieszczony zresztą w Dzienniku Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 16 z 1919 z wyjaśnieniem, że kary w mandatowych osadach mogą być wymierzane do wysokości 3.000 marek lub 3 dni aresztu.

Białystok, dn. 19 maja 1922r.

L: 1039/1.

Za Wojewodę

Dr. K. Alchimowicz.

Starostwo.....

w.....

Nr.....

N N..... Dn..... 1922 r.
/w N 16/ 19 M. S. W./

O S A D.

..... doniósł (a) tu sprawozdaniem z dnia..... że, zamieszkały w.....

..... dopuścił się przekroczenia z §..... Ustawy (Dekretu Rozporządzenia) z dnia..... 192..... Nr..... przez to, że dnia.....

Przyjmując powyższe doniesienie za udowodnione, zasądza się p..... na zasadzie§.....

a) na grzwnę w kwocie..... mk.
wyrażnie.....

b) na karę aresztu przez dni.....

Zasądzonemu, jeżeli czuje się tym osądem pokrzywdzony wolno wnieść sprzeciw do Starostwa w terminie dni 8 od dnia doręczenia. Sprzeciw ten można zgłosić ustnie lub piśmiennie, poczem wyznaczony będzie termin do rozprawy.

Za Starostę:

10.

Okólnik Nr. 22 Wojewody do Starostów (Powiatowych Urzędów Zdrowia) w sprawie kontroli nad produkcjami i sprzedażą napoi chłodzących.

Wobec nadchodzącego sezonu sprzedaży napoi chłodzących należy roztoczyć kontrolę nad produkcją i sprzedażą takowych.

- a) Przy rewizji fabryk wód mineralnych, napoi gazowych i lemoniad należy zwracać uwagę, aby wody mineralne były przygotowywane na wodzie destylowanej, zaś napoje gazowe i lemoniady mogą być przygotowywane na wodzie przegotowanej i odfiltrowanej.
- b) Lokal winien odpowiadać przeznaczeniu t. j. posiadać pomieszczenie 1) do fabrykacji, czyli oddział maszyn 2) do mycia i szurowania butelek. Mycie butelek dokonywa się za pomocą specjalnych szczotek oraz drobnego żwiru; użycie śrutu ołowianego jest wzbronione. Podłoga w całym lokalu winna być cementowa i asfaltowa lub kamienna ze spadkiem uniemożliwiającym zatrzymywanie się wody ściekowej.
- c) Maszyny do wyrobu (nasycania kwasem węglowym) wód winny być utrzymywane w czystości; na kranach i częściach mosiężnych maszyn nie może się znajdować zielonych śladów (solu miedziowych), do smarowania kranów i pomp należy używać tłuszczów nie podlegających jełczeniu (najlepiej czystej wazeliny), saturator winien być wewnątrz pobielony cyną (o zawartości nie więcej 10/0 ołowiu), wszystkie rurki miedziane winny być wewnątrz białe, rurka łącząca saturator z cylindrem zawierającym kwas węglowy winna być cynowa, maszyna winna być zaopatrzona w dobrze wypróbowany manometer, kran spustowy do napełniania syfonów i butelek winien posiadać siatkę bezpieczeństwa na wypadek rozerwania szkła przy napełnianiu. Użycie balonów miedzianych, wewnątrz pobielanych dopuszczalnem jest tylko do wody gazowanej, bez dodatków soli mineralnych. Rozsyłanie wód mineralnych dopuszczalne jest jedynie w syfonach i butelkach, lemoniad wyłącznie w butelkach. Na syfonach i butelkach winna być wyraźna etykieta producenta. Słodzenie lemoniad czystą sacharyną oraz dodawanie sztucznych esencji owocowych, jak również barwników dla zdrowia nieszkodliwych i dozwolonych do fabrykacji produktów spożywczych dopuszczalnem jest z warunkiem zaznaczenia na etykiecie. Np. etykieta: "Sztuczna woda owocowa, będzie oznaczała, że woda owocowa jest przygotowaną

z sacharyną i barwnikami. Etykieta: "Woda owocowa" oznaczać będzie, że woda owocowa przygotowana jest z soków owocowych z dodatkiem cukru.

Białystok, dn. 29 maja 1922 r.

L: 1091/1/ 22.

Za Wojewodę

Dr. K. Alchimowicz.

Dyrektor.

C.

W sprawach przemysłowych.

11.

Okólnik Nr. 21 Wojewody do Starostów w sprawie uprawnień na wykonywanie przemysłu w Polsce przez obywateli węgierskich.

Zgodnie z reskryptem Ministerstwa Przemysłu i Handlu z dnia 16 maja r. b. Nr. 11-2014 Ministerstwo Przemysłu i Handlu po porozumieniu się z Ministerstwem Spraw Zagranicznych cofa zakaz udzielania obywatelom węgierskim uprawnień przemysłowych, wydany reskryptem Ministerstwa Przemysłu i Handlu z dnia 16 Lutego 1922 roku za Nr. 11-663, a temsamem przywraca stan poprzedni, wedle którego obywatele węgierskich dopuszczają się do nabywania i wykonywania odnośnych uprawnień stosownie do obowiązujących ustaw na zasadzie wzajemności.

Wobec powyższego okólnik Województwa Nr. 10 z dnia 25 Lutego 1922 roku L. 356/1. P.H. traci swoją moc.

Białystok, dnia 29 maja 1922 r.

L: 356/2.—P.H.

Wojewoda:

(—) *Popielawski*

D.

w sprawach ogrodnictwa.

12.

Komunikat Wojewody do Okręgowych Towarzystw i Związków Kółek Rolniczych prócz Grodna i Białegostoku w sprawie sprawozdań z pracy ogrodniczej.

Województwo prosi o nadesłanie choćby krótkiego sprawozdania z prac i zabiegów ogrodniczych Towarzystwa, jego Sekcji Ogrodniczej, lub Instruktora Ogrodnictwa za ostatni kwartał ubiegłego i pierwszy bieżącego roku, możliwie według poniżej umieszczonego programu:

- 1) Ilość sprowadzonych i zasadzonych drzewek owocowych, ich rozmieszczenie po powiecie (jesień 1921 i wiosna 1922 r.).
- 2) Ilość sprowadzonych i rozmieszczonych w powiecie nasion warzywnych,
- 3) Gdzie i u kogo zostały założone z pomocą Towarzystwa sady i ogrody warzywne.
- 4) Gdzie, u kogo i jakie były przeprowadzone z pomocą Towarzystwa prace kulturalne w sadach rolników.
- 5) Gdzie i na jaki temat zostały przeprowadzone kursy, odczyty i pogadanki ogrodnicze [ilość słuchaczy, czas trwania i t. d.].
- 6) Prace organizacyjne, powstawanie placówek społecznych, zakładanie ognisk kultury ogrodniczej, szkółek, gospodarstw nasiennej [jakie zabiegi gospodarcze zostały dotąd w ogniskach tych dokonane].
- 7) Wszelkie inne zabiegi, prace i najbliższe projekty Towarzystwa, jego Sekcji Ogrodniczej lub Instruktor Ogrodnictwa.

Przy sposobności nadmieniam, że periodyczne informowanie Województwa przez organizację społeczno-rolniczą o ich pracy w traktowanej dziedzinie jest koniecznym ze względów zupełnie zrozumiałych i pożądanym z punktu widzenia interesów samych organizacji.

Białystok, dnia 9 maja 1922 r.

L: 1086/6—R.W.

za Wojewodę

(—) Cieszewski.

p. o. Insp. Ogrodnictwa.

IV.

Komunikaty innych Ministerstw oraz Organów Centralnych.

13.

Komunikat Ministerstwa Spraw Zagranicznych do Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie Mieszanego Trybunału Rozjemczego utworzonego z mocy art. 304 Traktatu Wersalskiego.

Ustanowiony przez art. 304 Traktatu Wersalskiego Mieszany Trybunał Rozjemczy polsko-niemiecki zo-

stał już zorganizowany w Paryżu, przy ul. Varenne-
№ 57.

Trybunał sędzi w składzie 3-ch członków i wyroki jego są ostateczne (art. 304, litera g. Traktat Wers.).

Kompetencja Trybunału na zasadzie Traktatu Wersalskiego ustalona została, jak następuje:

I.

Art. 304 litera b) ustęp 2 Trakt. Wers. : Wszelkie spory, niezależnie od ich charakteru, dotyczące się umów, zawartych przed 10 stycznia 1920 r. (t. j. przed uprawnieniem się Tr. Wers.) pomiędzy obywatelami polskimi a niemieckimi (przez obywateli rozumieć należy zarówno osoby fizyczne jak i prawne), z wyjątkiem sporów, które stosownie do ustaw polskich podlegają kompetencji sądów polskich (np. sprawy, dotyczące się nieruchomości w Polsce położonych), - Polak bądźle mógł wnieść sprawę do Mieszanego Trybunału Rozjemczego, o ile prawo polskie temu się nie sprzeciwia.

UWAGA: Aczkolwiek w b. Kongresówce (przed okupowaniem kraju przez Niemców) władze rosyjskie nie ogłosiły formalnego zakazu utrzymywania stosunków handlowych z Niemcami, wszakże wobec praktyki rosyjskiej oraz ukazów i rozporządzeń rosyjskich, ograniczających prawa obywateli niemieckich, należy przyjść do wniosku, że stosunki handlowe, b. obywateli rosyjskich z b. Królestwa Polskiego były przeciwnie prawu. Wskutek tego w myśl art. 299 Traktatu Wers. oraz § 1 aneksu do art. 303 T. W. uznać należy, iż umowy zawarte między obywatelami polskimi b. poddanymi rosyjskimi z jednej strony, obywatelami niemieckimi z drugiej strony są nieważne od chwili wypowiedzenia wojny między Rosją a Niemcami a w każdym razie od 15 listopada st. st. 1914 r., w którym to dniu wyszedł ukaz b. cesarza Rosji, zabraniający wydawania obywatelom niemieckim pieniędzy i drogocenności i ustanowiono nad przedsiębiorstwami niemieckimi kontrolę.

Nadstępujące jednak umowy nie są unieważnione na zasadzie Trakt. Wersalsk.:

- 1) Art. 299, litera a: umowy dotyczące długów, lub innych zobowiązań pieniężnych, wynikłych z wykonania pewnej czynności, lub zapłaty przewidzianej przez te umowy.
- 2) Aneks do art. 303, § 2 punkt a: umowy mające na celu przelew prawa własności, dóbr i majątków ruchomych i nieruchomych, gdy prawo własności już zostało przebrane, albo przedmiot wydany, za nim jeszcze strony stały się nieprzyjaciółmi.
- 3) Aneks do art. 303, § 2, punkt b) : dzierżawy, najem i obłędna najmu.
- 4) Aneks do art. 303, § 2, punkt c) : umowy hipoteczne, zastawu ruchomego (gage), oraz zastawu (nantissement).

- 5) Aneks do art. 303, § 2, punkt d) : koncesje dotyczące kopalń, kamieniołomów lub pokładów mineralnych.
- 6) Aneks do art. 303, § 2 punkt e) : umowy, zawarte z państwami, prowincjami, gminami miejskimi lub innymi analogicznymi osobami prawnymi o charakterze administracyjnym oraz koncesje, dane przez wymienione państwa, prowincje, gminy miejskie lub inne analogiczne osoby prawne o charakterze administracyjnym.
- 7) Aneks do art. 303, § 11. : umowy o ubezpieczenia na życie.
- 8) Aneks do art. 303, § 16: umowy ubezpieczenia morskiego, w których ryzyko rozpoczęło biec przedtem nim strony stały się nieprzyjaciółmi.

II.

Art. 300 punkt d): sprawy o odszkodowanie, względnie przywrócenie praw naruszonych w razie, gdy umowa została unieważniona bądź wskutek tego, iż strona nie wypełniła pewnego postanowienia (zastrzeżenia) umowy, bądź, iż strona skorzystała z prawa, ustalonego w umowie.

UWAGA: W tym wypadku nawet dla Polaka jedynie właściwym jest Miesz. Tryb. Rozj., a nie sąd polski.

III.

Art. 300 punkty b, c, e.: Sprawy o przywrócenie praw względnie odszkodowania obywateli polskich w razie, gdy wskutek niespełnienia jakiejś czynności, formalności lub zastrzeżenia w czasie wojny zarządzono na terytorjum niemieckiem lub na terytorjum, które uległo najazdowi lub okupacji niemieckiej, jakiekolwiek środki okupacyjne, które wyrządziły szkodę obywatelowi polskiemu, o ile sprawa nie podlega właściwości sądu polskiego.

IV.

Art. 302 ustępy 2, 3 i 4. : Sprawy o przywrócenie praw, względnie odszkodowanie obywateli polskich poszkodowanych przez orzeczenia sądów niemieckich, o ile w czasie postępowania w sprawie Polak nie mógł się bronić.

V.

Art. 305. Sprawy obywateli niemieckich i polskich o odszkodowanie w razie, gdy właściwy sąd krajowy wydał lub wydaje wyrok w sprawie przewidzianej przez działy IV, V lub VII części X Traktatu Wersalskiego niezgodny z postanowieniem tych Działów i jedna strona ponosi szkodę. Na żądanie Polaka Miesz. Tryb. Rozj. może odszkodowanie przyznać w ten sposób, iż strony przywróci do stanu w jakim się znajdowały przed wyrokiem wydanym przez sąd niemiecki.

UWAGA: przez właściwy sąd należy rozumieć zarówno sąd niemiecki (również i Reichsgericht) lub okupacyjny, jak i sąd polski (również Sąd Najwyższy).

VI.

Art. 297, litera e i f.: Sprawy z powodu reklamacji Polaków o restytucję mienia, względnie o wynagrodzenie szkody lub straty, wyrządzone na terytorjum Niemiec w granicach z 1 sierpnia 1914 r. w ich majątkach, prawach i udziałach, również w spółkach, w których byli zainteresowani, przez „zastosowanie wyjątkowych zarządzeń wojennych, lub środków wykonawczych” na powyższem terytorjum Niemiec. Restytucja majątku Polaka właściciela majątku, prawa i udziału, co do którego zarządzono „środki wykonawcze” na terytorjum niemieckiem zostanie dokonana, o ile majątek istnieje jeszcze in natura.

UWAGA: Pod „wyjątkowymi zarządzeniami wojennymi” należy rozumieć zarządzenia wszelkiego rodzaju co do majątków Polaków, których celem było bez naruszenia własności odjąć właścicielom możność rozporządzenia majątkiem (nadzór, przymusowa administracja, sekwestr, rekwizycja i t. p.) § 1 aneksu do art. 298.

Pod „środkami wykonawczymi” rozumieć należy zarządzenia, naruszające własność i zmierzające do przekazania mienia Polaków w całości lub w części innej osobie bez zezwolenia właściciela (zarządzenie sprzedaży, likwidacji, przejścia własności, anulowania tytułów wywłaszczenia, konfiskaty i t. p. — § 3 Aneksu do Art. 298).

VII.

Art. 298.: Sprawy o przywrócenie stanu prawnego zwróconego mienia, w jakim się znajdowało ono bezpośrednio przed zastosowaniem wyjątkowych zarządzeń wojennych, lub środków wykonawczych, oraz sprawy o odszkodowanie w razie zastosowania przez Niemcy środków, naruszających prawo własności obywateli polskich, które te środki nie były stosowane do obywateli niemieckich.

VIII.

Art. 296 litera j.: Sprawy o zwrot opłat i podatków od kapitałów, pobieranych przez Niemców od majątków, praw i udziałów obywateli polskich, poczynwszy od 11 listopada 1918 r. do 10 kwietnia 1920 r. lub gdy chodzi o majątki, prawa i udziały poddane wyjątkowym zarządzeniom, — aż do chwili restytucji.

IX.

Art. 297 litera h, punkt 2-gi, ustęp 2-gi i Art. 92, ustęp 4 punkt 2-gi: Sprawy z tytułu reklamacji obywateli niemieckich o odszkodowanie z powodu zlikwidowania ich majątku przez Rząd Polski w razie, gdy warunki sprzedaży lub zarządzenia Rządu Polskiego, nieprzewidziane przez ogólne ustawodawstwo polskie, odbiły się niesłusznie na cenie.

UWAGA: Pod „ogólnem ustawodawstwem polskiem” należy rozumieć wszelkie ustawy i rozporządzenia, wydane w przedmiocie likwidacji mienia obywateli niemieckich.

W P O L S C E.

X.

Art. 310. Sprawy o ustaleniu warunków, pod którymi rozwiązana przez wypowiedzenie wojny umowa odstąpienia użytkowania (licencji) praw własności przemysłowej lub reprodukcji dzieł literackich i artystycznych ma być odmówiona, jeżeli chodzi o prawa nabyte na zasadzie prawodawstwa niemieckiego.

Regulamin procesowy Mieszanego Trybunału Rozjemczego polsko-niemieckiego, zawierający przepisy procesowe został wypracowany przez Trybunał i ogłoszony (jako oświadczenie rządowe z 3 listopada 21 roku w Dz. Ustaw R. P. Nr. 90-1921 r., poz. 670). Zgodnie z powyższym Regulaminem językiem Trybunału jest język francuski, wszakże dopuszczany jest język niemiecki (art. 4); przy wnoszeniu skargi do Trybunału należy opłacić wpis stały w ilości 100 fr. franc. i 1 fr. od każdych 1000 fr. wartości powództwa (art. 22) wpis może być złożony do P. K. K. P.

Przy Trybunale Rozjemczym działa Agent Rządu Polskiego. Zgodnie z powołanym regulaminem procesowym Agent Rządu Polskiego:

- 1) ma zapewnić wykonanie wyroków Trybunału na obszarze Państwa Polskiego, stosownie do art. 304 litera g. Trakt. Wers. (art. 67 Regulaminu Proces.),
- 2) W razie gdy miejsce pozwanego Polaka jest niewiadomem, ma on to stwierdzić, poczem, na skutek rozporządzenia Prezydenta Trybunału, ma on zarządzić doręczenie powództwa stosownie do ustaw polskich (art. 25 Regul. proces.).
- 3) Wykonuje decyzje Trybunału, co do zarządzenia środków zachowawczych i zawiadomienia o nich stronę, dotkniętą tym środkiem (art. 45 Regulam. proces.).
- 4) Wzywa świadków na przesłuchanie (art. 49 Reg. proc.).
- 5) Jest organem pośredniczącym przy doręczaniu rekwizycji Trybunału, mających na celu przesłuchanie świadków przez sądy polskie (art. 51 Regulam. proces.).

Warszawa, dn. 7 marca 1922 r.

Nr. D. III—1699/22.

za Ministra

podpis

Dyrektor Departamentu Politycznego.

14.

Komunikat Nadzwyczajnego Komisarza do zwalczania drożyzny w przedmiocie całokształtu prac, które zostały zapoczątkowane celem zwalczania drożyzny.

Aby Panów poinformować o całokształcie prac, które zostały zapoczątkowane dla zwalczania drożyzny w wykonaniu wniosków opracowanych i uchwalonych przez Komitet Doradczy przy Nadzwyczajnym Komisarzu do zwalczania drożyzny, przedstawiam Panom w ogólnych zarysach wytkniętą działalność Nadzwyczajnego Komisarzatu do zwalczania drożyzny, licząc, że w usiłowaniach i pracach tych Panowie okażą gorliwą pomoc, współpracę i dołożą osoblistych starań, aby zarządzenia Nadzwyczajnego Komisarza były sprawnie, szybko i dokładnie przez podległe Panom Urzędy i organy wykonawcze spełniane.

Akcja ta obejmuje:

I. Propagowanie za pośrednictwem pracy i organizacji społecznych zasad oszczędności w życiu prywatnym obywatela Państwa a zatem przestrzeganie równowagi swego budżetu domowego, wstrzymanie się od zakupów luksusowych artykułów zagranicznych, popieranie rozwoju produkcji krajowej, podniesienie wydajności pracy, gorliwe, sumienne i bezstronne wykonywanie zawodu.

Organizacjom społecznym, które rozwiną inicjatywę w propagowaniu tych zasad, Rząd, skłonny jest zapewnić tak moralną jak i materialną pomoc.

W tym kierunku zechcą Panowie przedstawić konkretne wnioski, celem ich zrealizowania.

II. Zamknięcie granic Państwa tak dla legalnego jak i nielegalnego wywozu artykułów żywnościowych:

a) na wniosek Nadzwyczajnego Komisarza do zwalczania drożyzny Rada Ministrów na posiedzeniu dnia 10 maja uchwaliła: zakaz udzielania pozwoleń wywozowych najważniejszych artykułów spożywczych jak zboża, maki, bydła, jaj, oraz unieważnienia dotąd wydanych zezwoleń, a jeszcze faktycznie niewykorzystanych;

b) dla zwalczania nielegalnego wywozu poza granice Państwa zamierzone jest wprowadzenie ograniczeń w obrocie artykułami żywnościowymi w powiatach granicznych, tudzież zorganizowanie lotnych kontroli pogranicznych.

Reskryptem z dnia. 8 maja r. b. L. 22/22 prosiłem Panów o wydanie jak najostrzejszych zarządzeń, celem zwalczania szeroko rozgałęzionego przemyslnictwa i pociągania winnych do odpowiedzialności karnej po myśli art. 25 ustawy z dnia 2 lipca 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 67) o zwalczaniu lichwy wojennej) i oczekuję sprawozdania w tym kierunku.

III. Przeprowadzenie ściśle zasady o gospodarczej jednolitości całego obszaru wewnątrz Państwa, wobec czego zamykanie poszczególnych powiatów lub województw w granicach Rzeczypospolitej nie powinno być stosowane (za wyjątkiem powiatów granicznych w miejscach przemyslnictwa); zarządzenia w tym względzie wydałem Panom w piśmie z dnia 5 maja 1922 r. L. 20/22.

IV. Ustanowienie regulatora cen, jako najskuteczniejszego środka zwalczania drożyzny, nadmiernej pośrednictwa, paskarstwa i lichwiarstwa:

a) w postaci miejskich sklepów i wogóle miejskich miejsc sprzedaży artykułów pierwszej potrzeby w większych skupieniach ludności, a zatem w miastach, liczących ponad 100.000 mieszkańców;

b) przez rozwój ruchu spółdzielczego, a więc organizowanie i łączenie kooperatyw w duże i silne związki o charakterze powszechnym. Związki te rozbudują zakup i sprzedaż artykułów pierwszej potrzeby oraz własną produkcję analogicznie jak zarządy większych miast ewentualnie wspólnie i w prozoumieniu z miastami.

Brak lokali sklepowych da się rozwiązać doraźnie przez zawieranie umów z posiadającymi lokale sklepowe i oddanie im towarów w komis z obowiązkiem sprzedaży po cenach ustalonych.

Dla poparcia akcji wielkich miast i związków kooperatyw rząd postanowił przyjąć z pomocą wydatną w postaci udzielania nizko oprocentowanego kredytu, zniżek frachtowych, ulg celnych i przez wydzielanie kooperatywom folwarków państwowych.

Celem zrealizowania tych postulatów zwróciłem się do Panów pismem z dnia 7 maja r. b. L. 21/22, w którym szczegółowo określiłem warunki pod jakimi pomoc ta będzie mogła być udzielana.

V. Ułatwienia kredytowe dla przemysłowców i kupców - Nadzwyczajny Komisarjat do zwalczania drożyzny wdrożył stosowną akcję:

a) aby zapewnić przemysłowcom i kupcom bezpośredni kredyt w P.K.K.P. za zabezpieczeniami normalnymi praktykowanymi, jednakże z wykluczeniem możliwości zastawu towarów;

b) aby banki zniżyły obecnie pobieraną stopę procentową, jako nadmierną i nieuzasadnioną do maksimum 20% w stosunku rocznym wraz z wszystkimi przynależnościami pod rygorem zamknięcia kredytów w P.K.K.P. i P.K.O.

VI. Ograniczenie w załatwianiu statutow spółek akcyjnych.

Nadzwyczajny Komisarz do zwalczania drożyzny zarządził, aby zatwierdzanie statutow spółek akcyjnych, banków, przedsiębiorstw przemysłowych, a w szczególności firm handlowych, następowało z większą oględnością i po gruntownym badaniu.

VII. Taryfa celna, chroniąca produkcję krajową kosztem interesów konsumentów, poddana zostanie rewizji w szczególności odnośnie do tych artykułów pierwszej potrzeby, które są podstawowymi (jak np. żelazo), a produkcja krajowa jest niewystarczająca.

VIII. Utworzenie rezerw zbożowych.

Ujęcie przez miasta i związki kooperatyw przy poparciu Rządu w odpowiednim czasie zakupu większych ilości zboża wolnego od natychmiastowej konsumpcji i zamagazynowanie go, celem regulowania cen i przeciwdziałania sztucznej podwyżce.

IX. Akcja mięsa.

Powołanie do życia organizacji zakupu, sprzedaży i przetwarzania materiału różnego przy udziale organizacji społecznych, producentów, konsumentów i zarządów

wielkich miast. Organizacja ta korzystałaby z ulg frachtowych i ułatwień przewozowych kolejowych.

Gminy wielkich miast winny powołać do życia i prowadzić kasy mięsne, któreby udzielały rzeźnikom taniego kredytu na kupno bydła względnie mięsa, bezpośrednio od producentów lub hurtowników.

X. Akcja opałow.

Nadzwyczajny Komisarz do walki z drożyzną zwrócił się do Ministerstwa Rolnictwa o wydanie zarządzeń, aby miastom i kooperatywom sprzedawano materiał drzewny opałow z lasów rządowych po cenach taryfowych, na co Pan Minister Rolnictwa wyraził zgodę.

XI. W kierunku stabilizacji cen postanowiono:

a) aby bez zgody Nadzwyczajnego Komisarza do zwalczania drożyzny nie podwyższono cen artykułów monopolowych, drzewa opałowego w lasach rządowych, opłat kolejowych, pocztowych, cłowych i podatku węglowego;

b) aby zarządy miast nie podwyższały opłat gminnych za prąd elektryczny, gaz, wodę, jazdę tramwajem opłat rzeźnianych targowych, konsumcyjnych i t. p.

W szczególności odnośnie do miast zechcą Panowie używać swojego wpływu, aby miasta do powyższego postulatów zastosowały się jak również, aby miasta lub władze administracyjne, które zatwierdzają cenniki w hotelach, kawiarniach i restauracjach nie dopuszczały obecnie do podwyższania cen, a także w miejscach kuracyjnych i wypoczynkowych.

Na wynajem mieszkań w miejscowościach kuracyjnych i wypoczynkowych i zwalczania w tym względzie lichwy mieszkaniowej i wybujałej drożyzny zwróciłem Panom uwagę reskryptem z dnia 10 maja L. 30/22.

XII. W dziedzinie działania administracyjno-represyjnego należy przede wszystkim zwrócić uwagę:

1) na ograniczenie nadmiernego pośrednictwa w handlu, zwłaszcza nielegalnego;

2) na wykupywanie w celach zarobkowej dalszej odsprzedaży towarów po drodze od ludzi zdążających na targ, lub uprawianie na targu paskowania artykułami pierwszej potrzeby;

3) na wykupywanie przez handlarzy i pośredników przedmiotów żywnościowych po wsiach przy obchodzeniu poszczególnych gospodarstw (tak zw. handel domowy).

Dla zwalczania tych objawów podnoszących drożyznę proszę Panów o wydanie stosownych zarządzeń pismem z dnia 10 maja 1922 r. L. 81/22 i 12 maja L. 91/22.

Nadto wdrożono kroki:

a) celem wprowadzenia jednolitych przepisów o powszechnym obowiązku zarejestrowania firm handlowych opłacających odpowiedni podatek. W tych dzielnicach, gdzie przepisy te istnieją, zechcą Panowie wydać zarządzenia, aby za uchylającymi się od tego obowiązku bacznie śledzono, a przeciwko winnym

wdrożono dochodzenia i pociągnięto do odpowiedzialności karnej;

b) celem zaprowadzenia przymusu fakturowego w handlu i ściąganie nadużyć po myśl art. 16 ustawy o lichwie wojennej (Dz. Usta. Nr. 67).

XIII. Wprowadzenie ewidencji ruchu towarowego zboża, maki, cukru i bydła w miastach wojewódzkich i środowiskach przemysłowych.

W tym celu Nidzwyczajny Komisarjat do walki z drożyzną zwrócił się do władz kolejowych z prośbą o wydanie polecenia organom kolejowym, aby one władzom administracyjnym I-ej instancji w miastach wojewódzkich nadsyłały spisy przywożonych towarów z podaniem ilości i adresata.

XIV. Odnośnie do ustawy o lichwie wojennej zgłoszony został w Komisji Sejmowej, która opracowuje zmianę tej ustawy wniosek o przekazanie agend Głównego Urzędu Walki z lichwą Panom Wojewodom i uproszczenia postępowania karno-administracyjnego przy ściganiu przekroczeń z tej ustawy.

Białystok. dn. 20 maja 1922 r.

L: 267/22

Nadzwyczajny komisarz do zwalczania drożyzny.

(—) Michalski.

V.

Obwieszczenia Urzędu Wojewódzkiego oraz innych Władz i Urzędów.

15.

Zarejestrowane Stowarzyszenia.

- 1) Dnia 29 IV. b. r. Chrześcijańskie Towarzystwo Pomocy Sierotom w Bielsku.
- 2) Dnia 6. V. b. r. Żydowskie dobroczynne towarzystwo pomocy biednym chorym, „Linus Chejlin“ w Białymstoku.
- 3) Dnia 10. V. b. r. Koło miłośników sztuki w Szczuczynie.
- 4) Dnia 12. V. b. r. Towarzystwo myśliwskie w Grodnie.
- 5) Dnia 13. V. b. r. Towarzystwo fabrykantów przemysłowców obwodu Białostockiego w Białymstoku.

16.

Unieważnione dokumenty.

Urząd Wojewódzki ogłasza, że po przeprowadzonych dochodzeniach zostają unieważnione następujące zgubione dokumenty:

- 1) Dnia 29. IV. b. r. Karta powołania wydaną przez Powiatową Komendę Uzupełnień w Łomży na imię Pajsacha syna Joska Ekelczyka.
- 2) Dnia 29. IV. b. r. dowód osobisty wydany przez byłe władze okupacyjne niemieckie na imię Dawida Majmana z Goworowa.
- 3) Dnia 4. V. b. r. paszport wydany przez byłe władze okupacyjne niemieckie na imię Icka Fiszela Kucharewskiego.
- 4) Dnia 9. V. b. r. paszport wydany przez byłe władze okupacyjne niemieckie na imię Dawida Rotmana z Ostrołeki.
- 5) Dnia 9. V. b. r. paszport niemiecki wydany na imię Poreckiego Benjamina.
- 6) Dnia 10. V. b. r. paszport wydany przez byłe władze okupacyjne niemieckie na imię Mendla Wiśniewskiego zamieszkałego w Białymstoku.

17.

Ogłoszenie Starostwa w Kolnie w sprawie zatrzymania kłaczy.

Starostwo w Kolnie poszukuje właściciela zatrzymanej w czerwcu 1920 r. w powiecie Kolneńskim kłaczy, niewiadomego pochodzenia, maści gniadej, wypalony numer na kopycie.

Termim zgłoszenia upływa 1 lipca 1922 r., po czym kłacz ulegnie sprzedaży z licytacji na rzecz Skarbu Państwa.

18.

Ogłoszenie Okręgowego Urzędu Ziemskiego w Białymstoku w sprawie ośrodków parcelowanych majątków.

Okręgowy Urząd Ziemski w Białymstoku ogłasza, że z parcelujących się majątków Zaboryszki, Koniecbór, Kuków, Pawłówka i Sosnowy-Grond w powiecie Suwalskim; Jasienica i Złotorja w powiecie Ostrowskim; Rafałówka, Kamionka, Zacisze, Borowiki, i Kucharówka w powiecie Białostockim w roku bieżącym zostaną wydzielone ośrodki o powierzchni 40 - 80 morgów.

Kandydaci na nabycie pomienionych ośrodków winni do dnia 16 sierpnia r.b. składać podania wraz z życiorysem i odpowiednimi zaświadczeniami do odpowiednich Powiatowych Urzędów Ziemskich lub Okręgowego Urzędu Ziemskiego w Białymstoku.

IV.

Wykaz ważniejszych ustaw, rozporządzeń i okólników ogłoszonych.

19.

W Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej.

- № 32. poz. 256. Ustawa z dnia 23 marca r. r. o podstawowych obowiązkach i prawach oficerów Wojsk Polskich.
257. Ustawa z dnia 27 kwietnia b. r. zmieniająca postanowienia §§ 152—162 ustawy dla Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego w Królestwie Polskiem z dnia 20 lutego 1849 r.
258. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 3 kwietnia b. r. w sprawie utworzenia Urzędu Marynarki Handlowej w W. M. Gdańsku.
261. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 15 marca b. r. w przedmiocie wykonania ustawy o przymusowym szczepieniu ochronnym przeciwko ospie.
262. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 kwietnia b. r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Zdrowia Publicznego o opłatach za czynności sądowo-lekarskie w b. zaborze rosyjskim.
- № 33. poz. 263. Ustawa z dnia 31 marca b. r. w przedmiocie zmiany niektórych przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn.
264. Ustawa z dnia 4 b. r. o obowiązku zarządów gmin miejskich dostarczania pomieszczeń.
265. Ustawa z dnia 7 kwietnia b. r. o łączeniu się spółdzielni.
268. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 kwietnia b. r. w przedmiocie wymiaru i poboru państwowego podatku gruntowego na rok podatkowy 1921 od gruntów użytkowych i lasów położonych na obszarze województwa nowogródzkiego poleskiego i wołyńskiego, oraz powiatów: białostockiego, bielskiego, sokólskiego, wołkowyskiego, białowieckiego i grodzieńskiego województwa białostockiego.
269. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 21 kwietnia b. r. w przedmiocie zakazu pędzenia napojów wysokowych z jęczmienia, owsa i ich przetworów.
270. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 1 maja b. r. w sprawie zezwolenia na wprowadzenie pracy na 3 zmiany w tartakach.
271. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 7 kwietnia b. r. w przedmiocie upoważnienia urzędów celnych drogowych do odprawy bez ograniczeń środków lokomocji w ruchu podróży i granicznym.
272. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 7 kwietnia b. r. w sprawie nadania Automobilklubowi Polski w Warszawie prawa wydawania Tryptyków samochodowych.
273. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 14 kwietnia b. r. w przedmiocie terminów do składania wykazów z art. 48 oraz zeznań o dochodzie z art. 50 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym i majątkowym.
274. Rozporządzenie Ministra Skarbu z 13 kwietnia b. r. o przewozie spirytusu i wyrobów spirytusowych.
276. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 27 kwietnia b. r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w przedmiocie pomocy rolnej w r. 1922.
- № 34. poz. 277. Ustawa elektryczna z dnia 21 marca b. r.
279. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 kwietnia b. r. w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej ustawy o tymczasowym ustroju władz szkolnych na województwa: nowogródzkie, wołyńskie i poleskie, oraz na powiaty: białowiecki, grodzieński i wołkowyski województwa białostockiego.
281. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego i Ministra Robót Publicznych z dnia 8 lutego b. r. w przedmiocie tymczasowych przepisów egzaminacyjnych na młynarskich przysięgłych (geometrów kl. II w b. Królestwie Polskiem).
285. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 3 maja b. r. o utworzeniu okręgu szkolnego białostockiego.
287. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 27 marca b. r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Skarbu w przedmiocie wykonania ustawy o ograniczeniach w sprzedaży napojów alkoholowych na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: białowieckiego, grodzieńskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego.
288. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 27 marca b. r. w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej niektórych rozporządzeń sanitarnych

oraz dotyczących aptek na województwa: nowogrodzkie, poleskie i wołyńskie i powiaty: grodzieński, wołkowyski i białowieski województwa białostockiego.

289. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 27 marca b. r. w przedmiocie rozciągnięcia na województwa: nowogrodzkie, poleskie i wołyńskie oraz powiaty: białowieski, grodzieński i wołkowyski województwa białostockiego mocy obowiązującej przepisów o badaniu żywności i przedmiotów użytku publicznego

290. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 11 kwietnia b. r. w przedmiocie częściowej zmiany rozporządzenia wykonawczego z dnia 28 października b. r. o wykonaniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 października b. r. w przedmiocie opodatkowaniu spirytusu i wyrobów wódczanych.

291. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 11 kwietnia b. r. o wykonaniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 października b. r. w przedmiocie opodatkowania spirytusu i wyrobów wódczanych na obszarze b. dzielnicy pruskiej.

292. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 28 kwietnia b. r. w przedmiocie wykonania art. 17 ustawy z dnia 17 grudnia b. r. w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. o ujednostajnieniu na obszarze b. zaboru rosyjskiego ustaw i rozporządzeń o państwowym podatku przemysłowym na cały obszar Rzeczypospolitej Polskiej.

293. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 20 kwietnia b. r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o dalszem podwyższeniu niektórych opłat probierczych.

294. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra Skarbu z dnia 29 kwietnia b. r. celem wykonania ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. o zasileniu finansów miejskich i o karach nakładanych przez gminy miejskie za fałszywe zeznania podatkowe na obszarach b. zaboru rosyjskiego i austriackiego.

№ 35. poz. 296. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 6 maja b. r. w przedmiocie upoważnienia Ministra Spraw Wojskowych do powołania na ćwiczenia lekarzy weterynarii.

298. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 27 marca b. r. w przedmiocie przewożenia i ekshumacji zwłok oraz zgłaszania zatruc ołowiem, cynkiem, fosforem, arsenikiem i rtęcią w zakładach przemysłowych, fabrykach i

warsztatach na obszarze województw: nowogrodzkiego, poleskiego i wołyńskiego i powiatów: białowieskiego, grodzieńskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego.

299. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 10 kwietnia b. r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych oraz Ministrem Skarbu w przedmiocie tekstu ustawy z dnia 23 kwietnia 1920 r. o ograniczeniach w sprzedaży napojów alkoholowych z uwzględnieniem częściowych zmian wynikających z ustawy z dnia 27 stycznia b. r. w przedmiocie częściowej zmiany ustawy z dnia 23 kwietnia 1920 r. o ograniczeniach w sprzedaży napojów alkoholowych.

301. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 22 kwietnia b. r. celem wykonania ustawy z dnia 4 kwietnia b. r. w przedmiocie zmiany niektórych postanowień ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym.

302. Rozporządzenie Ministra Poczty i Telegrafów z dnia 24 kwietnia b. r. o częściowym uzupełnieniu podwyższonej Taryfy Telefonicznej.

304. Obwieszczenie w sprawie sprostowania ustawy z dnia 7 kwietnia b. r. w przedmiocie uzupełnienia i zmian w ustawie z dnia 7 maja 1920 r. o likwidacji serwitutów na terenie b. Królestwa Kongresowego.

№ 36. poz. 306. Ustawa z dnia 11 maja b. r. w przedmiocie zmiany ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. oraz z dnia 17 grudnia 1920 r. o odpowiedzialności osób wojskowych za przestępstwa z chęci zysku.

307. Ustawa z dnia 11 marca b. r. o rachuble czasu.

309. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 15 maja b. r. w przedmiocie zaprowadzenia obowiązku odstępowania na rzecz Państwa zwierząt pociągowych.

310. Rozporządzenie wykonawcze Ministra Spraw Wojskowych z dnia 11 maja b. r. do ustawy o obowiązku odstępowania zwierząt pociągowych i wozów na rzecz Państwa.

№ 37. poz. 311. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 24 marca b. r. w przedmiocie przydzielenia do kategorii niebezpieczeństwa przedsiębiorstw podlegających obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków w myśl postanowień ustawy z dnia 28 grudnia 1887 r. i z dnia 20 lipca 1894 r. w brzmieniu ustalonem ustawą z dnia 7 lipca 1921 r. oraz w przedmiocie ustanowienia klas niebezpieczeństwa dla poszczególnych

kategorji niebezpieczeństwa na czas od 1 lipca 1921 r. do 31 grudnia 1924 r.

312. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 4 maja r. b. o kompetencji władz skarbowych w sprawach podatku zarobkowego od przedsiębiorstw obowiązanych do publicznego składania rachunków tudzież w sprawach podatku od zysków wojennych oraz podatku wojennego od wspomnianych przedsiębiorstw.

Nr 38, poz. 313. Ustawa z dnia 26 października 1921 r.
o opłatach stęplowych od weksli.

314. Ustawa z dnia 24 marca b. r. w przedmiocie zmiany art. 17 ustawy z dnia 26 października 1921 r. o opłatach stęplowych od weksli,

315. Ustawa z dnia 7 kwietnia b. r. w przedmiocie podwyższenia i zrównania stawek przy niektórych opłatach stęplowych (należnościach).

317. Rozporządzenie Ministra Skarbu i Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 maja b. r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu celem wykonania ustawy z dnia 26 października 1921 r. o opłatach stęplowych od weksli.

318. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 13 maja b. r. w przedmiocie blankietów wekslowych.

319. Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, Sprawiedliwości oraz Poczty i Telegrafów z dnia 8 maja b. r. w przedmiocie opłat stęplowych od podań oraz od świadectw urzędowych.

320. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 8 maja b. r. w przedmiocie opłat stemplowych od pełnomocnictw.

321. Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych z dnia 8 maja b. r. w przedmiocie opłat stęplowych od dokumentów przewozowych.

323. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 10 maja b. r. o legalizacji statutów Kółek Rolniczych.

ustawach o uposażeniu z dnia 13-go lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65, poz. 429, 430, 431, 436) postanowień, dotyczących podziału na grupy ze względu na stosunki rodzinne.

- Nr. 102. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 20 kwietnia b. r. w przedmiocie wykonywania pomiarów i sporządzania planów przez zarządy kopalń na terenie b. Królestwa Kongresowego.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 24 kwietnia b. r. o podwyższeniu opłat za czynności przy sprawdzaniu urządzeń wymagających dozoru technicznego. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 20 marca b. r. w przedmiocie wykonania ustawy o uprawnieniach do wykonywania czynności felczerskich.

- Nr. 104. Rozporządzenie Ministra Poczty i Telegrafów z dnia 8 kwietnia b. r. o zmianie rozporządzenia z dnia 30 listopada 1921 r. o doręczaniu przekazów pocztowych i czekowych z pieniędźmi, tudzież listów wartościowych odbiorcom do domu.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 kwietnia b. r. wydane w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej w przedmiocie częściowej zmiany rozporządzenia z dnia 27 września 1920 r. w sprawie wydawania paszportów zagranicznych osobom udającym się za granicę celem pracy zarobkowej.

- Nr. 105. Rozporządzenie Ministra Skarbu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 20 kwietnia b. r. zawierające wykaz zwolnionych od cła preparatów chemicznych przeznaczonych do tępienia szkodników w gospodarstwie rolnem. Ustawa z dnia 7 kwietnia b. r. w przedmiocie uzupełnienia i zmian w ustawie z dnia 7 maja b. r. o likwidacji serwitutów na terenie b. Królestwa Kongresowego (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 249).

- Nr. 108. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 2 maja b. r. o wydawaniu paszportów zagranicznych. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Zdrowia Publicznego z dnia 14 kwietnia b. r. w przedmiocie uznawania zagranicznych dyplomów lekarskich dla wykonywania praktyki lekarskiej w Państwie Polskim.

- Nr. 110. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 22 kwietnia b. r. o komunikacji między stacjami kolej polskich a stacją Szepletówką kolei południowo-zachodnich i stacjami kolei ukraińskich a stacją Zdobunów Polskich Kolei Państwowych.

- Nr. 111. Ustawa z dnia 31 marca b. r. o podatku od wzbogacenia się, które ujawniło się przez

nabycie nieruchomości i przez spłatę długów hipotecznych.

Nr. 112. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 13 kwietnia b. r. o podwyższeniu zagranicznej taryfy listowej.

Nr. 114. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 21 kwietnia b. r. w przedmiocie zakazu pędzenia napojów wysokowych z jęczmienia, owsa i ich przetworów.

Nr. 120. Ustawa z dnia 23 marca b. r. o uzdrowiskach.

Nr. 125. Ustawa z dnia 16 maja b. r. o urlopach dla pracowników, zatrudnionych w przemyśle i handlu.

w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

116. Okólnik (45) Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 kwietnia b. r. do wszystkich Wojewodów (z wyjątkiem Krakowskiego) w sprawie zwolnienia mniejszych gmin od obowiązku uczestnictwa w obrocie czekowym Pocztovej Kasy Oszczędności.

117. Okólnik (46) Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 4 kwietnia b. r. do Dyrektorów Departamentów i Naczelników Wydziałów w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych w sprawie utworzenia Wydziału do spraw obozów dla internowanych.

118. Okólnik (48) Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 4 kwietnia b. r. do wszystkich Wojewodów, Komendanta Głównego Policji Państwowej oraz Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie dodatku za kierownictwo i studia wyższe dla emerytów.

119. Okólnik (49) Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 4 kwietnia b. r. do wszystkich Wojewodów, Komendanta Głównego Policji Państwowej oraz Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie kosztów utrzymania wleźniów administracyjnych Urzędu Walki z Lichwą.

120. Okólnik (51) Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 kwietnia b. r. do Wojewodów: Nowogródzkiego, Poleskiego, Wołyńskiego i Białostockiego w stosunku powiatów: Białowieskiego, Grodzieńskiego i Wołkowyskiego w sprawie rozciągnięcia mocy obowiązującej Ustawy o współdzielniach z dnia 21 października 1920 r.

121. Okólnik (52) Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 kwietnia b. r. do wszystkich Wojewodów w sprawie zwalczania lichwy.

122. Okólnik (53) Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 kwietnia b. r. do Wojewodów: w Warszawie, Kielcach, Łodzi, Lublinie Białymstoku w sprawie zmiany granic miast oraz podnoszenia osad do godności miast.

123. Okólnik (54) Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 kwietnia b. r. do Dyrektorów Departamentów i Naczelników Wydziałów w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, Głównego Komendanta Policji Państwowej oraz Głównego Inspektora Ochrony Granic w sprawie przejęcia zarządu Spraw Wewnętrznych b. Dzielnicy Pruskiej od Ministra tej Dzielnicy.

124. Okólnik (56) Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 19 kwietnia b. r. do wszystkich Wojewodów. Głównego Komendanta Policji Państwowej oraz Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie zwalniania funkcjonariuszów podczas dochodzeń dyscyplinarnych.

125. Okólnik (57) Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 18 kwietnia b. r. do wszystkich Wojewodów (z wyjątkiem Kieleckiego), Komendanta Głównego Policji Państwowej oraz Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie pomocy lekarskiej dla funkcjonariuszów państwowych.

126. Okólnik (58) Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 14 kwietnia b. r. do wszystkich Wojewodów, oraz Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę i Komisarza Rządowego dla Śląska Cieszyńskiego w sprawie obywatelstwa pracowników kolejowych.

127. Okólnik (59) Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 kwietnia b. r. do Wojewodów, Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie, Komisji Rządzącej Śląska Cieszyńskiego w Cieszynie i Prezydenta m. stoł. Warszawy w sprawie uchwalania przez rady miejskie dodatków komunalnych na rzecz miast do państwowego podatku przemysłowego, jako zaliczek na poczet podatku od obrotu.

128. Okólnik (60) Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 23 kwietnia b. r. do Wojewodów, Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie, Komisji Rządzącej Śląska Cieszyńskiego w Cieszynie oraz Prezydenta m. stoł. Warszawy w sprawie zatrudnienia inwalidów wojennych w instytucjach samorządowych.

129. Okólnik (62) Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 23 kwietnia b. r. do Wojewodów (na terenie b. Królestwa Kongresowego) w sprawie komunalnych podatków od piwa.

130. Okólnik Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 kwietnia b. r. do Wojewodów, Głównego Komendanta Policji Państwowej, oraz Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie obywatelstwa urzędników państwowych.

131. Okólnik (64) Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 30 kwietnia b. r. do wszystkich Wojewodów oraz

Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie interpretacji rozporządzeń o kosztach przesłania.

132) Okólnik (65) Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 30 kwietnia b. r. do Wojewodów, Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie, Komisji Rządzącej Śląska Gieszyńskiego oraz Prezydenta m. stoł. Warszawy w sprawie przyznawania zaliczek miastom na poczet dodatku do państwowego podatku przemysłowego.

133. Okólnik (67) Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 30 kwietnia b. r. do Wojewodów, Delegata Rządu

dla Ziemi Wileńskiej, Komendanta Głównego Policji Państwowej, Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę oraz Dyrektora Departamentu V Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w Poznaniu w sprawie zajęć ubocznych funkcjonariuszów państwowych.

134. Okólnik Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 kwietnia b. r. do Wojewodów, Delegata Rządu dla Ziemi Wileńskiej, Głównego Komendanta Policji Państwowej, Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę, oraz Dyrektora Departamentu V Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w sprawie interpelacji art. 3 ustawy o środkach naprawy państwowej gospodarki skarbowej.

